

НОВИНЕ ГРАДСКОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ БЕОГРАДА

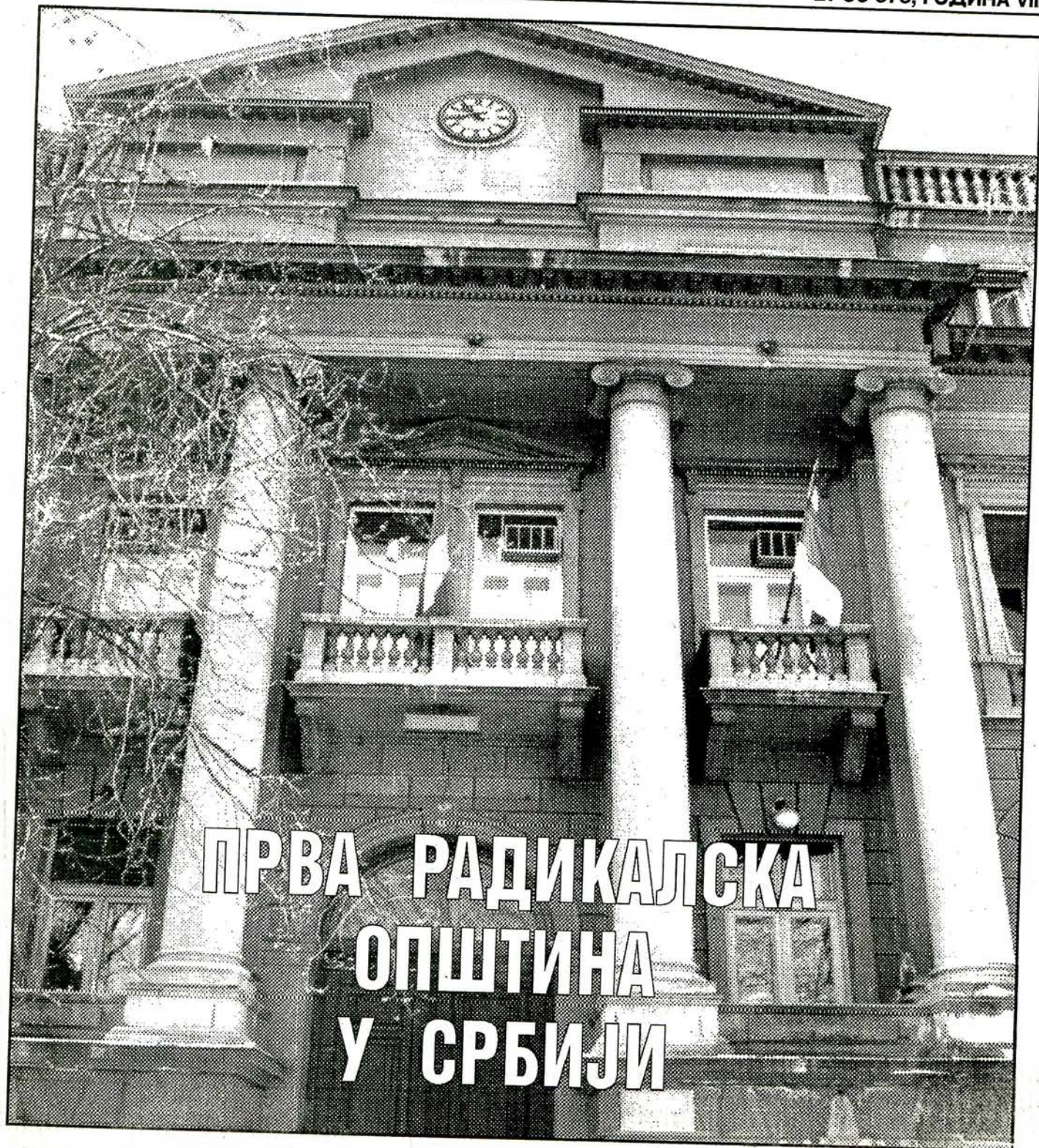
ВЕЛИКА СРБИЈА

БЕОГРАДСКО ИЗДАЊЕ

БЕОГРАД
ЦЕНА 1 ДИНАР

1. МАЈ 1997.
БРОЈ 375, ГОДИНА VIII

**ПРВА РАДИКАЛСКА
ОПШТИНА
У СРБИЈИ**

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Генерални директор:
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Дмитриј Јанковић

Редакција:
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић,
Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Драган Јовановић,
Ранко Вујић, Драган Тодоровић,
Ратко Гонди, др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Миодраг Ракић,
Зоран Красић, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчетић, Владимир Башкот

Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Технички уредник
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Штампа:
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Тираж: 10.000 примерака.

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног инфо-рмисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеје 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

У овом броју:

Ђинђићев метро и енглески аутобуси	3
Радикал тас на ваги	4
У Земуну данас у Србији сутра	7
Ђинђићев интервју "Шпиглу"	10
Студенти о студентима	11
Што се раније не побунише	12
Демократија по клишеу градоначелника	13
Историја се понавља	15
Основни програмски принципи Српске радикалне странке	16
Адресе општинских одбора Српске радикалне странке	17
Кога бирати	18
Српски радикали у Раковици	21
Београдске дахије, аждаје и штурмфирери	22
Криза морала или криза моралиста	23
Време је на нашој страни	24
Азбест и није тако лош	25
Отимање туђе земље	26
"Танјуг" по аргументима	27
У 21. век без канализације и струје	28
Реаговања	29
Загонетна прича или човек за сва времена	30
Шта је све издржао Београд	31

БИНЂИЋЕВ МЕТРО И ЕНГЛЕСКИ АУТОБУСИ

Од конституисања нове градске власти прошло је већ више од два месеца, а никакве промене се не осећају. Чак ни оно што је обећавала и за шта се борила док је била у опозицији, коалиција "Заједно" није испунила, а понекад је чак кршила и обећања и сопствене принципе.

Два месеца вршења власти свело се искључиво на кадровску комбинаторику. Пре свега, на крају конститутивне седнице заказана је одмах нова седница, чија је главна тачка био управни одбор "Студија Б". Колики значај за нову власт има ово питање, најбоље сведочи сама журба у којој је све то урађено, а затим и отворено кршење процедуре именовања управних одбора Јавних предузећа. Наиме, састав управних одбора скупштине у форми предлога упућује административно-мандатна комисија. Како та комисија није ни постојала у то време, онда се управни одбор "Студија Б" није могао наћи на дневном реду.

На овом питању је коалиција "Заједно" показала, велико лицемерје и неприципијелност. Приликом "отимања" "Студија Б", од стране тадашњег градоначелника сви они су из свег гласа викали да то није, нити може бити градско власништво и да ће они то првом приликом вратити деоничарима. А онда су, дошавши у прилику да своје обећање испуне, видели да је много лакше под апсолутном контролом имати телевизију него је враћати тамо неким деоничарима који су то своје власништво за годину дана вероватно и прежалили. А све то под изговором: "А зашто да је враћамо када је она сада слободна", као да социјалисти нису мислили да су "ослободили" "Студио Б" када су га ставили под своју контролу. И на крају као врхунац лицемерја долази једностраначки састав управног одбора. Од кад постоје, странке из коалиције "Заједно" залажу се за формирање вишестраначких управних одбора јавних предузећа а нарочито Радио телевизије Србије. И да апсурд буде већи они се још увек за то залажу. На евентуалне примедбе од-

говарају: "Не дају ни социјалисти нама", и тиме доказују да су они само налицје онога против чега се боре; да ту суштинске разлике међу њима нема и да ће репресија у истом облику и истим методама доћи са друге стране овога пута.

Одмах после овога на ред су дошли секретаријати градске управе или тачније секретари. Апсолутно је немогуће поверовати да је нова власт за само неколико дана успела да утврди да су баш сви секретари нестручни за посао који обављају. Овим су наставили праксу утврђивања политичке подобности коју су овог пута довели до баналности. У недостатку кадрова са стручном спремом која је прописана одлуком о органима управе одлучили су да промене одлуку. Имали су два заслужна члана странке, решили да их награде а нека тамо одлука им се испречила. Тим горе по одлуку. На срећу, после упорне и темељне критике овај предлог измене несрећне одлуке је повучен, а она два проверена кадра биће награђена на неки други начин.

Затим се ушло у процес именовања и разрешења управних одбора и директора у јавно-комуналним предузећима, установама физичке културе и свега осталог, чије је оснивач скупштина града. И то је све чиме се скупштина бавила у ова два месеца.

Једино је још успут донела буџет за ову годину који је такође открио много тога о новој власти. Најупечатљивије у овом буџету је повећање средстава за плате функционера. Прошле године они су примили 2 700 000 дин., а сада ће примити 8 700 000 дин. Затим средства за путне трошкове и дневнице за путовања и сл. повећана су по три, четири или

више пута. Са повећањем износа средстава за ове намене истовремено је ишла и вишедневна кукњава како има мало новца за све потребе итд. У оваквој ситуацији нормално би било штедети на свему; рационализовати све трошкове; инсистирати да сви који морају бити на градском буџету максимално смање своје трошкове; избегавати непотребне расходе. Али онај ко све ово треба да спроведе није на сопственом примеру показао како се штеди. када су у питању биле њихове привилегије нису ни помислили да их се одрекну, већ напротив повећали их.

За ова два месеца кадровска комбинаторика и повећање привилегија је једини учинак нове градске власти. истини за вољу организовала је једну манифестацију, нешто као "друштвено користан рад", али због слабог ефекта брзо је заборављена. Било је ту још прегршт обећања; аутобуси из Шпаније, Немачке, Шведске, Енглеске... па када се неко сетио да се у Енглеској волан налази на десној, а врата на левој престали су да набрајају. Па су најавили ревизију пословања прошле власти уз ангажовање независне фирме специјализоване за овај посао, путем конкурса. Па ни од конкурса, а ни од ревизије ништа. На листи обећања нашли су се и приватизација неких комуналних предузећа и јавних добара, затим изградња метроа, фабрике за рециклажу; за прераду воде, кредити од по 150 милиона долара, шасије и мотори за аутобусе, из целог света итд., итд. Међутим, како време пролази, једно по једно обећање завршава баш као оно обећање о враћању "Студија Б"

Стево Драгишић

ОБРЕНОВАЧКА СКУПШТИНА ПОЛА ГОДИНЕ ПОСЛЕ
ЛОКАЛНИХ ИЗБОРА НИЈЕ КОНСТИТУИСАНА

РАДИКАЛ ТАС НА ВАГИ

Без договора два већинска блока прети - принудна управа
Стублинчевић за понављање локалних избора у Обреновцу

Све халабуке, задовољства и незадовољства изборним резултатима већ се помало заборављају, али... Али, Скупштина општине Обреновац још није конституисана. Разлога је више, но само је један прави. Обреновчани, грађани који се не баве политиком, углавном хуће и не желе да причају, али њихово незадовољство је очито. Кажу, и до сада им је стање у Општини Обреновац било хаотично и несређено, а данас је тек прави хаос. А, шта се заправо дешава у Скупштини општине Обреновац? Скупштина општине Обреновац има педесет и пет одборника, од којих су двадесет седам из коалиције "Заједно", двадесет седам из Социјалистичке партије Србије и Југословенске удружене левице, и само један одборник Српске радикалне странке. Сада је већ сасвим извесно да коалиција левог и десног политичког блока не могу, или, неће да се договоре... Самим отварањем овог акутног, а очито нерешивог проблема, у први план је избио општински одборник Српске радикалне странке и господин Драгиша Стублинчевић. Покушавајући да сазнамо како раде и како се понашају одборници Скупштине Обреновац, схватили смо да једину праву истину, ко је шта, и коме је шта нудио, можемо да сазнамо само од господина Драгише Стублинчевића.

**"Ни по бабу,
ни по стричевима"**

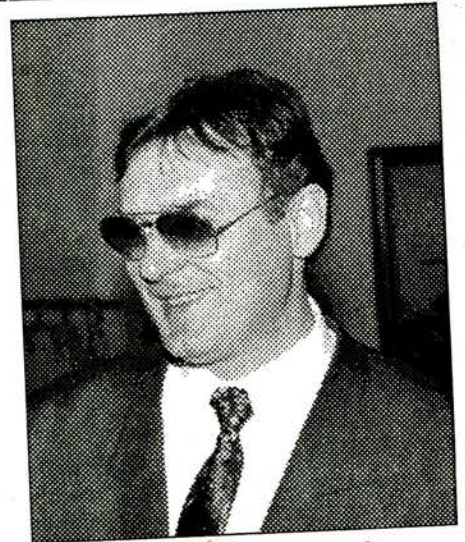
Драгиша Стублинчевић је изузетно цењен и поштован човек међу својим суграђанима. По занимању је ветеринар и ради у јавном предузећу "Ветеринарска станица" Обреновац. Каже, хуманост усмерена ка живим бићима, његов је основни мотив. По природи је миран, одмерен и тих човек, али када одређени услови захтевају, по сопственом признању, уме да буде и оштар. Иначе, Драгиша Стублинчевић је срећно ожењен, има двоје златне деце, и сва ова дешава-

ња у Скупштини општине Обреновац га већ помало нервирају, јер сматра да се на тај начин даје лош пример младим Обреновчанима. На нашу упадицу, како нас искрено занима, шта се то ради и дешава у обреновачкој општини, Драгиша Стублинчевић слеже раменима, и започиње беседу која многе проблеме Општине Обреновац разјашњава...

- У Скупштини општине Обреновац је тренутно статус-кво. Није се још организовала власт. Разлог је баналан, али много говори о два опцијама левог и десног политичког блока. Наиме, како не постоји већина између те две опције, коалиције "Заједно" и Социјалистичке партије Србије и Југословенске удружене левице, проблеми свакидашње јадиковке Обреновачана наставиће се до даљег...

Коментаришући сам почетак избора, одзив грађана и свих каснијих пропратних реакција Драгиша Стублинчевић каже...

- Избори у општини Обреновац су протекли релативно коректно. Ми, српски радикали, били смо ускраћени већинским системом - да имамо већи број одборника, а самим тим и већи утицај у Скупштини општине Обреновац. И, то је још један доказ да смо ми као странка апсолутно у праву, када се залажемо за пропорционални систем. Јер, би само на тај начин политичка воља грађана била представљена на прави начин - кроз добијени број одборника! Неправедно је, па ако хоћете и неправилно је фаворизовање ове две коалиције левог и десног блока (Социјалистичка партија Србије и коалиција "Заједно"), јер је на тај начин испало да су они јачи од нас. Они можда јесу јачи зато што је у њиховим коалицијама по неколико партија, али не треба заборавити чињеницу да иза Српске радикалне странке стоји јако бирачко тело, које од прилике броји милион гласача. Заправо, две коалиције због свега наве-

Драгиша Стублинчевић

деног добиле су и већи број одборника. Међутим, оно на шта није рачунала ни једна од ове две коалиције, ипак се догодило: и једни и други имају подједнаки број одборника, по двадесет седам. А, ја сам онај који је био, или је још увек "тас на ваги". Поштујући став и одлуку Српске радикалне странке, нисам хтео да гласам ни за једну од поменутих политичких коалиција. Сасвим је извесно да смо ми српски радикали донели праву одлуку.

Схватајући шта је Драгиша Стублинчевић желео да нам објасни духовитим коментаром "ја сам био тас на ваги", занимало нас је да ли је од неке коалиције имао занимљивих понуда, везаних за гласање, односно приклањање једној од опција?

- У таквим ситуацијама, када се две политичке коалиције боре за превласт у једној општини попут Обреновца, логично је да буде различитих понуда. Било је понуда, али не бих говорио о цифрама... Оно што је још занимљивије, јесте понуда за поједине функције у Општини. леви коалициони блок (Социјалистичка партија Србије, Нова демократија и Југословенска удружена левица) свесрдно су ми нудили место председника Скупштине општине Обреновац. Коалиција "Заједно" нудила ми је место потпредседника Општине Обреновац.

У разговору са председником општинског одбора Славком Нешковићем

Међутим, о томе нисам размишљао ни тренутка.

На нашу упадицу, да ли је већи изазов био одбити или прихватити понуђене функције, господин Стублинчевић смирено одговара:

- Знате, када се прича о изазову, онда он мора да има динамику, неки ритам и крајњи циљ, а да се при томе не изгубе ваше идеје, стремљења странке чије сте члан и све остало што иде уз то. Значи, сасвим је јасно да ни једна од тих понуда није могла да буде изазов, чак ни онај негативни. Искрено вам кажем, све ми је то било помало неозбиљно и недорасло. Па, ми одборници, било које странке морали би да поседујемо одређену интелектуалну и политичку зрелост и свест. На жалост, у овим понудама тога није било. Била је то чиста борба за превласт. Е, како сам ја дисциплинован члан Српске радикалне странке, и како сам у ту странку ступио својом вољом, јер је представљала сва моја хтења и стремљења, онда нисам имао шта да размишљам о понудама двеју коалиција. Став Српске радикалне странке био је јасан, ја сам га поштовао. А поштовао сам га јер је и мој лични став био идентичан са ставом странке коју представљам. И, ето ситуација око конституисања Скупштине општине Обреновац је још увек на "мртвој тачки". Колико сам упознат коалиције левог и десног блока политичких странки из Обреновца, ових дана су биле у Министарству за локалну самоуправу. Тако да по свој прилици неко решење постоји: мораће да се некако договоре. Заправо, реч је о томе да ће ове две коалиције морати да пронађу начин како да поделе власт између себе. На тај начин избећи ће се увођење принудне управе. А, то је оно што смо ми

српски радикали и хтели - да останемо једина права и чиста опозиција, па самим тим покажемо да су и наши ставови и Програм једини прави избор за грађане Србије. Истина, договор између две коалиције ће бити тежак, напоран и мучан, јер и једини и други хоће апсолутну локалну власт. Поделом функција, значи договором између њих ни једна страна неће бити задовољна. Претпостављам да ће обављање функција бити пропорционално распоређено, у складу са тим, извесно је да ћемо ми српски радикали бити једина права опозиција у Скупштини општине Обреновац.

Проблема све више

Занимало нас је које све проблеме је изазвало овакво неозбиљно понашање одборника коалиције "Заједно" и левог блока, у општини Обреновац?

- Сада је сасвим извесно да се проблеми сваког дана све више умножавају. Али, највећи проблеми су извори прихода које би по правилу требало да остварује општина. Тако да се као највећи дужник појављује Термоелектрана, која не плаћа таксу на коришћење општинског земљишта, не плаћа ни еколошки динар због загађења које свакодневно изазива. Извесно је да лоше стање не може да произведе никакав позитиван резултат, ништа добро, па тако функционише и комунална и инфраструктура општине. Нема довољно воде. Већина околних села нема воде. Такође, постоје села која су стравично угрожена због непостојања канализације. Превоз се котрља са дугим застојима, изабацивањем појединих аутобуса из саобраћаја... крпе се за сад, али докле ће тако живети, све чешће

је питање грађана Обреновца? Знате, сви нормални људи имају тенденцију да својим радом и залагањима остваре нормалан живот. У оваквим, неприличним и несвакидашњим условима то постаје све теже. Знате, грађани воле да имају власт, једноставно да знају коме да се обраћају, кога да куде или хвале. Из такве нерешене ситуације проистичу проблеми. Елем, међу грађанима је било и оних који нису подржали моје ставове неприклањања ни једној општини. Чак су поједини становници Обреновца били против мене, зато што се не изјашњавам за једну од две опције. На таква појединачна мишљења нисам реаговао. Сматрао сам да би тај већински систем поделио и грађане на два тора. Наиме, половина грађана би остала без власти коју су бирали, а то не би било поштено према другој половини народа. Заговорник сам увођења пропорционалног система на локалним изборима, који би у стварности одсликавао вољу грађана. Сасвим је јасно да онда не бисмо долазили у овакве "статус кво" ситуације.

Одборници - робови коалиција

Коментаришући непријатности овакве нерешене ситуације у конституисању Скупштине општине Обреновац, нисмо могли, а да се не запитамо, какво је било понашање општинских одборника двеју коалиција?!

- Колико је могуће у таквим условима живети, радити, и стварати најбоље знају сами грађани, бирачи. Што се тиче одборника, морам да признам да су сви углавном били коректни. Верујем да је њихов коректан став према мени, и мом избору проистекао и из ауторитета који уживам у граду. А, делом и што се приватно и лично познајем са већином. Међу њима чак имам и кумове. Наше кумовске везе сасвим добро функционишу. Ја заступавам своје и ставове моје политичке странке, а они својих политичких избора... Међу одборницима је доста мојих школских другова, комшија и тако... Обреновац је мала средина па се углавном сви знамо, да не кажемо добро познајемо. Што је најважније респектујемо једни друге. Е, сада, ако бисмо говорили о односу одборника једне коалиције према одборницима друге коалиције, онда би ту имало штошта да се каже. Наиме, логично је да у таквим политичким ситуацијама долази у први план политизирање, кошпање и слично. Нема неких великих и драстичних сукоба, али су учестале жучне расправе, које повремено доведу до вређања

Интервју

и маловажавања. Онда одборници постају рањиви и љути, па реагују још бурније него што било у неким релативно нормалним околностима. Углавном одборници коалиције "Заједно" имају отрован и често непромишљен језик, па провоцирају и вређају жучније, него што би требало да им дозвољава људска и политичка свест. Обично их прозивају оним класичним уличним жаргоном, у фазону: "Комуњаре. Лопови..." После другог наставка седнице Скупштине општине Обреновац коалиција левог политичког блока је напустила седницу. У бирачком одбору су остали само представник Социјалистичке партије Србије и један јуловац, а један је био представник коалиције "Заједно".

"Козметика" за изборе

Чланови Српске радикалне странке инсистирају на јавности, желе да све седнице било на републичком, савезном или општинском нивоу буду директно преносене путем телевизије или радија. А, у почетку су седнице Скупштине општине Обреновац биле путем радио таласа доступне свим забринутим и радозналним грађанима...

У таквим несређеним односима има свега... Седнице јесу биле преносене преко радио таласа, али онда је све обустављено. Било је разних опструкција. Једноставно, једног дана је стигло наређење са више инстанце да се онемогући пренос са седница Скупштине општине Обреновац. Разлог је сасвим видљив, чак и за политичке лаике: коалиција левог блока није желела да се компромитује, јер је већ од прве седнице на њих била осута тешка и жестока па-

љба. Фактички, желели су онемогућавањем радио преноса да направе информативну блокаду грађана. Углавном су напади коалиције "Заједно" били на месту и оправдани. Међутим, било је ту и личних обрачуна, паушалних процена и сличних ствари. Даљи рад и функционисање Скупштине општине Обреновац зависи од тога да ли ће бити уведено привремено управно веће? То не би ништа нарочито значило за Општину, осим што би избори морали поново да се спроведу, и то у року од шест месеци. Привремено управно веће поставља Влада Републике Србије, тако да би се људи из левог коалиционог блока припремили, на опробани начин за нови круг избора. Знате већ, оно, нешто би мало асфалтирали, мало би чачкали око водовода... Ситуација би се повремено поправила... А, коалиција левог блока би још једном успела да заваља грађане, бираче. У ствари, такво њихово понашање било би само добар и лош маркетиншки потез. Уосталом кад говоримо о маркетиншким потезима левог блока, њима су се служили и пре седамнаестог новембра. Тада су асфалтирали по десетак метара путева у појединим селима. Негде су отпочели са радовима на водоводу. Затим је била јурњава око прикључења телефона, али ништа није урађено трајно и значајно. Све је било базирано на заваљавању народа, односно потреба грађана. По принципу "тресла се гора, родио се миш". Нормално, већина грађана Обреновца је свесна чињенице да су људи из левог коалиционог блока хтели само да им се додворе. Међутим, међу обичним грађанима много је оних који су острашћени. Та острашћеност, по мени, створена је током последњих педесет

година, и очито се тешко искорењује. Изгледа да појединци размишљају на следећи начин: што мање демократије - то се боље осећам. То је логика наших људи. Ми волимо као народ мало да изврдавамо од својих обавеза, а онда још више волимо да нас неко (власт) притиска.

Излаз

- поново на биралишта

Незаобилазно питање односило се на утицај економске нестабилности на начин размишљања грађана?

- Због специфичности општине, односно убирања прихода, пре свега мислим на новац који се уплаћује за струју, даје се преко електране, и то би требало да уђе у општински буџет. А, у општину још не улази тај новац, који би требало да служи за смиривање социјалних напетости. Да је до мене, предложио бих коалицији "Заједно" и коалицији левог блока да направе сада једну велику заједничку коалицију, а ја бих и даље у том случају, остао њихова опозиција, што сам, у крајњем случају, и данас. Извесно је да ћу бити најжешћи одборник који их напада, и једне и друге. Залагаћу се за изградњу водовода за комплетну општину, асфалтирање путева и готово свим засеоцима... Пар села би под хитно морала да добију канализацију, јер озбиљно прети опака болест: жутица. Није ми јасно како је нису до сад добили?! Такође бих се залагао, и залагаћу се за увођење телефонских линија у сваку кућу, уз наравно, учешће (материјално) грађана. Затим, неопходно је побољшање административних услуга у самој згради Општине. Бивша бирократија морала би да буде бржа и ефикаснија, љубазнија, а самим тим и раднија. Легализовање бесправних кућа, требало би по хитном поступку решавати. Јер, сасвим је извесно да грађани нису зидали куће од беса, већ из муке, јер нису имали кров над главом. А, ти исти људи нису могли да дођу до дозвола за градњу објеката, јер им је требало море и брдо папира. Па, су такве услуге, морали и дебело да плаћају... Економску потпору, подупирале би термоелектране, које би неизоставно морале да плаћају "свој део колача". Тешко да се из свега до сада реченог може видети да сам за понављање локалних избора на подручју Општине Обреновац. И, да се иде на пропорционалне изборе за локалну самоуправу, јер би се на тај начин већина проблема решила...

Јасна Олујић

ВЕЛИКА СРБИЈА

БРОЈ 375

У ЧЕМУ ЈЕ ТАЈНА УСПЕХА НОВЕ ВЛАСТИ У ЗЕМУНУ

У ЗЕМУНУ ДАНАС У СРБИЈИ СУТРА

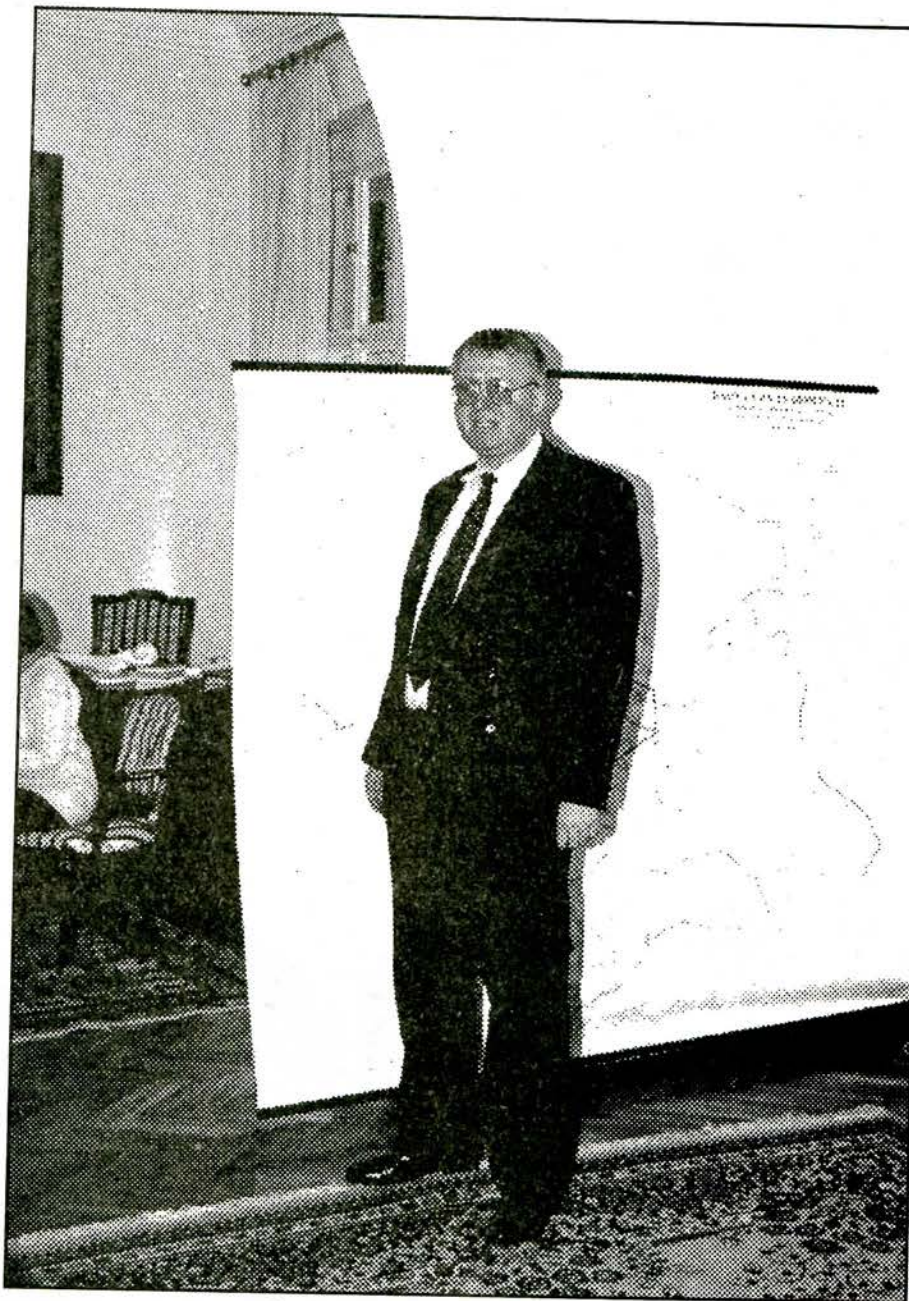
**Због чега су радикали успели оно што социјалисти нису
Како је изграђен водовод у Земуну, шта су то још урадили радикали
Какав је однос радикала према опозицији
Како треба да изгледа Србија**

На општинским изборима одржаним прошле године у Земуну, први пут после више од пола века дошло је до смене власти. од самог конституисања очи целе јавности биле су упрте у нову власт. Сви су са нестрпљењем чекали да виде шта ће то прво урадити радикали. Додатну пажњу и знатижељу изазивало је то што је председник Скупштине општине постао сам др Војислав Шешел.

Није се дуго чекало на прве промене. Пре свега, дошло је до побољшања рада шалтерских служби. Нестали су уобичајени редови на шалтерима и вишедневни поступци издавања различитих врста документа. Затим је уведено строго поштовање радног времена, па је због тога околним кафанама драстично опао промет, јер су раније неки службеници више седели у кафанама него у канцеларијама. Одмах на почетку разоткривена је и једна финансијска малверзација, због које је начелник једног одељења добила отказ.

Суштина је различита идеологија

Овакве промене и побољшања у раду могла је да постигне и претходна власт. Зашто није, то је сада друго питање и њиме се нећемо овог тренутка бавити. Праве промене су наступиле у нечем другом, и оне су резултат различитог схватања суштине економских и социјалних односа између социјалиста са једне и радикала са друге стране. Због те разлике у схватањима, бивша власт и није могла да постигне више, јер се ослањала на устајали идеолошки концепт вођења општине и односа према проблемима које треба решавати. За разлику од претходне, данашња власт српских радикала своје деловање је поставила на сасвим другачију идеолошку основу. И управо је то ра-

Енергичан и успешан председник

Стварање развојне стратегије Земунa

злог видно бољег функционисања данашње власти у односу на претходну.

Како се формира "економски ланац"

Да кренемо од резултата. За само три месеца вршења власти, покренута је изградња примарне водоводне мреже за сва села у земунској општини, која до сада никада нису била прикључена на градски водовод. Овај посао се приводи крају за Угриновце, а скоро је потписан уговор и за изградњу водовода на правцима Сурчин-Јаково-Бољевци-Прогар и Сурчин-Бечмен-Петровчић. Укупна вредност ове инвестиције је близу седамнаест милиона динара, а цео буџет за ову годину износи око дванаест милиона. Томе треба додати и изградњу канализације за улице Деспота Ђурђа и Сибињанин Јанка у Земуну као и водовод и довод струје за ново насеље "Бусије" код Угриновца. Сва средства за ове инвестиције обезбеђена су продајом општинских плацева. Неки кажу: "Јака мудрост, то може свако да уради". Међутим, такви критичари у томе и греше. Пре свега тиме признају да је то био паметан потез и да би се и они тога сетили, а успут заборављају да су они претходни били у прилици то исто да ураде, али нису зато што "друштвену својину" доживљавају као светињу. Између осталог, и земунска коалиција "Заједно" је била против продаје општинских плацева.

Али, ево шта сви критичари заборављају. Пре свега, овде се ради о плацевима који су општинско власништво. Дакле, са правног аспекта све је чисто: власник може слободно да располаже својом имовином. Са дру-

ге стране, продајом плацева постиже се вишеструка корист. Ево како.

Пре продаје плацева имали смо овакву ситуацију. Општина је била без новца, а морала је да решава проблеме. Један број грађана је имао нешто уштеђевине али није могао да купи плац да себи реши стамбено питање. Затим, предузеће које се бави производњом цеви за водовод није радило јер нико није наручивао цеви. Друго предузеће које се бави изградњом водовода није радило јер нико није инвестирао у водовод. И на крају имали смо грађане којима је водовод неопходан али општина није имала чиме да га изради. Главни проблем, дакле, је како обезбедити новац. И општина се досетила. Продала је своје плацеве оним грађанима којима су потребни а имају новца. Затим

је део тако скупљених пара дала оном првом предузећу да направи водоводне цеви, чиме је покренута производња. Други део новца дала је оном другом предузећу да направи водовод, па је и оно покренуло своје капацитете. И на крају, решен је проблем оним грађанима којима је водовод био потребан. На овај начин покренут је један "економски ланац" од којег су сви учесници у ланцу имали користи.

У макроекономском смислу овај посао нема велики значај, јер за макроекономију седамнаест милиона динара не представља много. Значај овога посла је у томе што он показује како би требало да се ради и на макроекономском плану. Пре свега ослободити се идеолошких стега, поготово оних које су већ показале своју штетност. Затим до максимума ангажовати природне ресурсе и из њих извучити корист. Ослонити се на онај део становништва који још увек има нешто слободног капитала. Омогућити му да ангажује тај капитал, јер се само на тај начин покреће економска активност; повећава се промет роба и услуга; отварају се новрадна места; пуне се социјални фондови итд.

Овај посао продаје плацева и изградња водовода су пример како ће српски радикали решавати много крупније економске проблеме.

Шта је све урадила радикалска власт

Поред овога има још примера другачијег схватања економских и социјалних проблема. Између осталих, то је и већ чувено питање киоска у Земуну. Радикалска власт је већ издала решења за постављање 460 киоска у Земуну, а у плану је конкурс за до-

Реакције грађана на почетак изградње водовода

Први пут после педесет година – освештање општинске зграде

делу још најмање толико локација. И ово је наишло на осуду оних истих критизера. С тим што се примедбе овде односе на естетику.

Међутим, суштина ствари у овом случају је иста као и претходном. Доделом локације за постављање киоска, људима се омогућује да се самостално издржавају и да успут отворе још неко радно место. Опет се ангажује слободни капитал. А решавају се и социјални проблеми, јер се смањује број незапослених, и социјални фондови се попуњавају. Дакле, потребно је само вреднима и способнима омогућити да раде, јер тако зарађују за цело друштво.

Као пример бољег рада радикалске власти свакако треба поменути и газдовање пословним простором. За врло кратко време приход од закупнина је учетворостручен. Највише због тога што су раскидани уговори са свим "паразитима" који су простор издавали у подзакуп по много вишој цени, а закључивани су директно са дојучерашњим подзакушцима. Овде треба поменути да је склопљен и уговор о дугорочном закупу зграде бившег "Самачког хотела", којим се купац обавезао да ће на име закупнине обезбедити опрему за земунско породилиште.

Још једна акција радикалске власти изазвала је коментаре. Овога пута нико се није противио. Општина је одлучила да омогући откуп општинских ставова дотадашњим корисницима станова. Противљења није било зато што није опортуно бунити се против тога да неко добије стан, али је зато било подсмеха. Подсмехивали су се они који општинску власт доживљавају као привилегију

да се дође до стана или локала, па ако тога нема, онда и сама власт губи свој смисао. Али, ако се привилегије елиминишу као смисао вршења власти онда станови у општинској својини губе свој смисао. У том случају сасвим је нормално омогућити откуп стана онима који у њима већ живе годинама. Према последњим подацима до сада је откупљено 216 станова, а права навала се тек очекује. На овај начин 216 породица је трајно решило један од основних егзистенцијалних проблема, а нова власт показала да није ту где јесте због станова.

Однос према опозицији

На крају долазимо до питања које није у директној вези са грађанима, али много говори о карактеру сваке власти. То је однос владајуће странке према опозиционим странкама.

Из овог односа се најбоље види да ли власт има демократски или аутократски карактер. Што се Српске радикалне странке у Земуну тиче, она је пошла од принципа да опозиционе странке треба да обављају своју посао унутар система, никако ван њега, а нарочито не да се из система избацују.

Полазећи од тога опозиционим странкама је омогућено пре свега да пропорционално буду заступљене у свим управним одборима, као и у издавачком савету "Земунских новина". Што није случај ни на републичком, а ни на градском нивоу. Свим странкама које имају одборнике у скупштини општине обезбеђен је нови пословни простор уколико су то тражиле. Такође је уведено и финанси-

рање странака из општинског буџета. Што се "Земунских новина" тиче, свака парламентарна странка има свој простор у новинама који може да искористи како год жели без икакве цензуре. До сада је неколико пута одржан састанак председника скупштине општине са председницима општинских одбора странака на којима су се разматрала питања од интереса за општину, будућим односима, коришћењу "Земунских новина" у предизборној кампањи итд.

Оваквим односом према опозиционим странкама избегава се непотребно изазивање њиховог незадовољства. Овако, у најмању руку, коректан однос према опозицији посебно је важан на вишим нивоима власти, (нпр. републички) јер у том случају странке, које своје незадовољство не могу да изразе институционално, траже начин да то учине другачије. То увек изазива нетрпељивост и непријатељство и никад се не зна где ће се то све завршити.

Тајна је у другачијем приступу

Када би у једној реченици требало објаснити у чему је тајна успеха нове радикалске власти у Земуну, онда би се могло рећи, "Тајна је у другачијем приступу проблему". Другачијем у односу на претходну власт, али и у односу на други део опозиције. Он се састоји пре свега у пуној либерализацији економских односа, омогућавању процвата виталног дела наше привреде (то је приватни сектор), стављања у погон свих расположивих ресурса, максимална рационализација трошкова, строго поштовање радне дисциплине, лишавање свог непотребног баласта, проналажење најефикаснијих решења, једнак третман свих лица, поштовање демократских принципа итд. Ако је овакав приступ дао тако добре резултате на скућеном простору као што је једна од сто деведесет општина у Србији, онда ће сигурно дати још боље резултате кад се примени у целој Србији. Тада ће могућности бити много веће, а избор средстава далеко шири.

Када смо освојили власт у општини Земун најавили смо да ће то бити пример како ћемо владати када освојимо власт у целој Србији. Како се данас понашамо у Земуну тако ћемо вршити и републичку власт. И када се наши резултати упореде са резултатима владавине других странака, онда је јасно да се и наши програми и људи који врше ту власт квалитативно, драстично разликују.

Стево Драгишић

DER SPIEGEL

„Den starken Mann zerstören“

Interview mit Oppositionsführer Zoran Djindjić über die demokratische Protestbewegung

SPIEGEL: Herr Djindjić, können Sie den serbischen Präsidenten Slobodan Milošević in die Knie zwingen?

Djindjić: Als demokratische Partei können wir nur zu einem Mittel greifen – dem friedlichen Widerstand auf der Straße. Milošević befand sich noch nie unter so anhaltendem Druck. Er beginnt, die Nerven zu verlieren.

SPIEGEL: Die Opposition möchte, daß auch die Arbeiter sich jetzt der Protestbewegung anschließen. Rückt dann ein gewaltsamer Umsturz wie 1989 in Rumänien näher?

Djindjić: Daß Milošević und seine Ehefrau eines Tages enden wie Nicolae und Elena Ceauşescu, will ich nicht ausschließen. Aber wir sollten uns auch keine Illusionen machen. Ein Generalstreik bringt nicht viel, die Wirtschaft arbeitet sowieso nur zu 20 Prozent. Die wirkliche Gefahr für Milošević besteht in der Zerstörung seines Images als starker Mann Serbiens. Sobald er die absolute Kontrolle verliert, wird sich im eigenen Parteiapparat Widerstand gegen ihn regen.

SPIEGEL: Und wie wird er seinen wankenden Thron wieder stabilisieren?

Djindjić: Gewalt gegen die Demonstranten wäre im Augenblick wohl seine letzte Option. Denn auch Polizei und Armee sind höchst unzufrieden und sehen keine Perspektive unter seinem Regime. Ihr Einsatz könnte sich als Bumerang erweisen. Danach gäbe es keine Möglichkeit eines Kompromisses mehr.

SPIEGEL: Was sind denn Ihre Bedingungen für eine Einstellung der Massenproteste? Neuwahlen?

Djindjić: Nein, denn wir haben keine Garantie, daß es nicht wieder zu Fälschungen kommt. Wir verlangen die Anerkennung der Wahlergebnisse vom 17. November. Eine akzeptable Lösung wäre, wenn das Oberste Gericht die Annullierung der Gemeindevahlen rückgängig machen würde.

SPIEGEL: Sie wollen mit den Demonstranten durchhalten bis zum Sieg. Befürchten Sie nicht, daß der Elan der Bevölkerung mit jedem kalten Wintertag schwächer wird?

Djindjić: Das ist der entscheidende Punkt – ob der Wille zur Veränderung stärker sein wird als die Schwerkraft des Regimes. Es ist wie bei einem Bergsteiger in Eis und Schnee: Er muß wachbleiben und weiterklettern, wenn

Milošević-Herausforderer Djindjić: „Nationalismus gehört dazu“

er sich hinsetzt, schläft er ein und stirbt. Wenn wir jetzt verlieren, ist über Jahre hinweg jede Chance für die Opposition verspielt.

SPIEGEL: Auch als Bürgermeister von Belgrad müßten Sie weiter gegen die Übermacht der Sozialisten kämpfen. Die Basis der Opposition beschränkt sich auf einige Städte, die Landbevölkerung steht zu Milošević.

Djindjić: Drei Viertel der serbischen Bevölkerung leben in den Städten, in denen wir bei den Kommunalwahlen gesiegt haben. Mit freien Medien werden wir die Informationsblockade durchbrechen.

SPIEGEL: Sie sagten einmal: Nicht alle Sozialisten sind Teufel, nicht alle Oppositionellen Engel. Würden Sie mit den Sozialisten eine Koalition eingehen?

Djindjić: Sicher, denn wir müssen die Grundmauern für einen modernen Staat errichten: dies kann eine Partei allein nicht schaffen. In der Sozialistischen Partei gibt es vernünftige Leute, die für Reformen aufgeschlossen sind. Aber natürlich kommt kein Bündnis mit Milošević und seiner kommunistischen Professoren-Gattin in Frage. Die beiden

sind das Hindernis für jeden Fortschritt, sie leben noch im Zeitalter des Ostblocks.

SPIEGEL: Der Westen unterstützte die serbische Opposition bisher nur halbherzig. Ein Grund war die offene Parteinahme für Radovan Karadžić. Warum haben Sie so enge Kontakte zu dem mit internationalem Haftbefehl gesuchten bosnisch-serbischen Kriegstreiber geknüpft?

Djindjić: Die Sozialisten hatten die Beziehungen zu den Serben in Pale monopolisiert. Das wollten wir durchbrechen. Natürlich hatten wir auch die Hoffnung, Milošević stürzen zu können, indem wir uns auf die Seite von Karadžić stellten, als Milošević von ihm abrückte. Solche Kompromisse haben manchmal ihren Preis. Dafür sind wir jetzt die einzige Partei, die unsere Brüder in Bosnien überzeugen kann, daß der Westen nicht ihr Feind ist.

SPIEGEL: Das Oppositionsbündnis hat erklärt, es wolle die Friedensvereinbarungen von Dayton strikt einhalten. Würden Sie Karadžić und seinen Ex-Armeechef Ratko Mladić an das Haager Kriegsverbrechertribunal ausliefern?

Djindjić: Wenn wir an der Macht wären und die beiden sich in Serbien aufhielten, ja. Dennoch muß ich sagen, daß mich die Kriterien für die Bestimmung von Kriegsverbrechern verwirren. Wenn damit auch die Schreibtischtäter gemeint sind, gehören Milošević und Kroatiens Präsident Franjo Tuđman ebenfalls dazu. Milošević hat das Volk in den Krieg gedrängt, ihm seine Hilfe versprochen und es dann betrogen.

SPIEGEL: Großserbien war auch das Ziel der serbischen Opposition. Werden Sie weiter dafür kämpfen?

Djindjić: Wir hoffen, daß eines Tages Herceg-Bosna Kroatien zugeschlagen wird, die Republika Srpska sich uns anschließt und die Moslems in Bosnien ihren eigenen Staat bekommen – aber nicht gegen den Willen des Westens, sondern mit dessen Einverständnis.

SPIEGEL: Das werden Sie wohl kaum bekommen. Würden Sie denn auch Ihr Einverständnis für eine Vereinigung des mehrheitlich von Albanern bewohnten Kosovo mit Albanien geben?

Djindjić: Die Albaner im Kosovo müssen erst einmal alle Minderheitenrechte erhalten. Wir müssen ihre ethnische Identität schützen und sehen, wieviel Autonomie wir gewähren können, ohne die Einheit des Staates zu gefährden. Als politische Partei können wir nicht über eine Sezession, eine Abtrennung von Serbien, reden.

SPIEGEL: Deutschlands Außenminister Kinkel solidarisierte sich mit der serbischen Opposition. Hat er Ihnen konkrete Zusagen gemacht?

Djindjić: Kinkel war derjenige, der seine Stellungnahme am klarsten formulierte. Auch die Amerikaner haben eindeutig Position bezogen. Wir fühlen erstmals eine wachsende Rückendeckung durch die internationale Gemeinschaft. Diese muß Milošević weiter unter Druck setzen, nur so wird er nachgeben.

SPIEGEL: Wie demokratisch ist die Opposition? Ist der Nationalismus nicht auch bei Ihnen der überragende Wert?

Djindjić: Natürlich muß unsere Demokratie, um die Unterstützung der Bevölkerung zu gewinnen, traditionelle Elemente beibehalten. Der Nationalismus gehört dazu, keine Partei wird überleben können, wenn sie nicht national und sozial ist. Von allen vier politischen Führern in Serbien – Milošević, Drašković, Šešelj und ich – repräsentiere nur ich die europäische Variante. Drašković spricht sich zwar für Europa aus, aber er ist eher ein Mann des Volkes und der Tradition. Šešelj von der Radikalen Partei ist Anti-Europäer und ein bisschen verrückt. Das Pferd, auf das der Westen setzen sollte, bin ich.

ШПИГЕЛ: Коалиција „Заједно“ се изјаснила за стриктно спровођење одлука споразума из Дејтона.

Да ли бисте Ви испоручили Караџића и његовог бившег команданта Армије Ратка Младића Хашком суду за ратне злочинце?

БИНВИЋ: Када би ми имали власт, и када би се обојица налазили у Србији, у том случају - да.

Међутим, морам да кажем да ме збуњују критеријуми по којима се суди ратним злочинцима. Ако би се међу њих рачунали и они потписници споразума (буков. прев. за писањем столовима), ту сигурно спадају и Милошевић, као и хрватски председник

Фрањо Туђман. Милошевић је гурнуо народ у рат, обећао му помоћ и онда га изневерио.

НАШ КОМЕНТАР

Ни један политичар у Србији није имао толико ломова и заокрета у својој политици колико је имао Зоран Ђинђић. У идеолошком смислу почео је као анархиста. После тога је у Немачкој постао ултралевичар. У Демократској странци Драгољуба Мићуновића постао је „борац за демократију“ за тржишну економију, са изразито антисрпским односом према националном питању. Када је „отки-

нуо главу“ своме творцу Драгољубу Мићуновићу, направио је још један политички заокрет. Почео је да одлази у Републику Српску, да одржава присне политичке контакте са Радваном Караџићем. Све је то трајало до политичке ликвидације Радвана Караџића. Тог тренутка Ђинђић изјављује да он никада са Караџићем није био толико присан и да га је он саветовао да промени политику. На крају Зоран Ђинђић у интервјуу немачком „Шпиглу“, који објављујемо, изјављује да би он изручио хашком суду и Караџића и Младића. Касније је Ђинђић негирао постојање овог интервјуа.

СТУДЕНТИ О СТУДЕНТИМА

Осетили смо се проданим и изданим, јер испада да смо 110 дана протестовали само да би се Коалицији вратили мандати, али ни ми, а верујемо и већина студената нисмо ни један једини дан били тамо због тога

Овај чланак посвећен је СП и актуелним догађањима у вези са истим. Да не би били унапред прозвани од стране било кога морамо истаћи да смо били активни учесници СП и да стога имамо право на своје мишљење. Сви знају да је СП почео, два дана након почетка протеста коалиције "Заједно", а такође није тајна да су га повели људи из подмлатна те Коалиције. Први студентски захтев поклапао се са захтевом Коалиције, и био је политичке природе (са чим се делимично не слажемо), док су друга два захтева била чисто студентска (потпуно оправдана, али у почетку постављена само да би се разликовали од Коалиције, док су каснијим изјавама ректора они добили на актуелности). И поред тога што смо знали од кога је покренут СП (а са ставовима тих странака се не слажемо) ипак смо кренули на СП из солидарности са колегама, као и из разлога што мислимо да је крајње време да се нешто промени, јер сматрамо да је воља народа неприкосновена и да се мора поштовати (мада знамо да улца није право место за то, али је на жалост, то једино место где се може чути и наш глас (у почетку је жеља за било каквим променама била већа од жеље да се размишља о томе ко и због чега стоји иза СП).

Верујемо да је и већина студената кренула у протест из истих (часних) побуда. Међутим, учествујући у СП ни у једном тренутку се нисмо осетили ни мало важнијим или бољим од било ког грађанина само из разлога што смо ми студенти (поготово због тога што наш први захтев није само студентски, већ је као захтев оправдан од стране било ког грађанина). СП се колико-толико трудио да се покаже као страначки неопредељен (што поздрављамо) и био је подржан од стране многих професора и декана, али се касније потврдило да није баш све тако. Све је почело усвајањем чувеног Лех специјалиса (кога, узгред, студенти нису прихватили, за разлику од коалиције "Заједно" која се бори за демократију и правну државу а прихвата апсолутно против правни акт само из разлога јер њима одговара). Студенти сма-

Колико њих би данас шетали у име коалиције "Заједно"

трају да тиме није испуњен њихов захтев, јер се кривци не позивају на одговорност, али из разлога што би у том случају протест потрајао ко зна докле прелази преко свега и прихватају то као испуњење 1. захтева. Тада остају још 2. и 4. захтев - оставке ректора и студента проректора.

Ректор изјављује да ће поднети оставку, када се студенти врате на наставу. Међутим, став главног одбора у том тренутку је да нема никаквих компромиса и да идемо до краја (у чему су добили подршку студената мислећи да ће заиста тако и ибити). Професори нас тада у потпуности подржавају (бар се тако представљају пред нама) и протест се наставља. Пролазе дан за даном, ништа се не мења, а онда долази 5. март - из министарства стижу претње да ће студенти изгубити годину, да ће декани добити оставке, уколико се не крене на наставу 10. марта, и тада се показује право лице гл.одбора (част изузецима) и декана. Увидевши да им се столице љуљају декани наговарају студенте на безусловни повратак на наставу у петак 6. марта, како би ректор поднео оставку, што на опште изненађење, после бурне и дуге препирке главни одбор прихвата. Од тог тренутка већина студената, међу којима су и писци ових редова се осећа проданим и изданим, од

стране оних у које су имали највише поверење (опет помињемо не од стране целокупног гл.одбора - свака част часним изузецима). Слажемо се да је време да се вратимо настави и учењу, али поставља се питање зашто онда тако нешто нисмо урадили онда после испуњења 1. захтева.

Сада када се Коалиција могла осетити кривом за губитак године, њени представници у гл.одбору прихватају све компромисе (пошто су њихови основни циљеви испуњени). То је оно што нас је заболело и разочарало. Даљи наставак СП је по нама само покушај гл.одбора да се колико-толико оправда за своје поступке, али на жалост сада је касно. Иако се не осећамо као победници, морамо да кажемо да се ни једног тренутка не кажемо због учешћа на СП јер смо увек сматрали да је он оправдан што и сада сматрамо, јер ми нисмо у њему учествовали због сл.одбора, ни због коалиције "Заједно", али смо разочарани због поступака појединаца из гл.одбора и жао нам је оних студената који ни после свега не желе да схвате да су били искоришћени од стране оних који су их водили.

**Чедомир Пантелић
и Зоран Милошевић,
студенти треће године
Београдског универзитета**

ШТА СУ РАДИЛИ ЛИДЕРИ СТУДЕНТСКОГ ПРОТЕСТА
У ВРЕМЕ ПАДА КРАЈИНЕ

ШТО СЕ РАНИЈЕ НЕ ПОБУНИШЕ

Такозвани студентски протести дела студената наших универзитета 1991. и 1996/97 били су у најмању руку индиферентни према судбини својих прекодринских сународника. Индиферентност међутим, може бити изговор само оних који су необавештени, а за студенте се то уобичајено не претпоставља.

Владика плашчански Јевгеније Јовановић, четрдесетих година прошлог века, у једно писмо ставља како је седам година великих напрезања и упорног захтевања код различитих инстанци аустријске власти морао уложити само да би звоњаву паракчке православне цркве омогућио. Лиستاње страница историје нашег народа у Хрватској открива небројене сличне примере непоколебљивог родољубља и потпуне посвећености своме народу. Спомен је то тешке, али часне борбе у којој је свака генерација морала нанова да избори право да "србује" на својој земљи. Тек сазнавањем ових чињеница могућно је оценити како је скупа била свака цигла и сваки цреп у здању српске политичке и културне аутономије на том простору. Утолико је и већа одговорност оних који су, својим чињњем или нечињњем, допринели да се тај колос непокора духовности и историје пошале у заборав (барем за неко време). Зна се на коме лежи техничка одговорност. То је онај познати, мали, уплашени диктатор који је остављао отиске пера и где су тражили и где нису тражили. Међутим, начин на који су на ове догађаје реаговали релевантни политички и интелектуални кругови у Србији открива и њихову значајну одговорност.

Када је актуелни комуно-издајнички режим увео санкције нашем народу преко Дрине, учињено је нешто незамисливо у категоријама нововековне историје човечанства. Никада нигде није забележено да једна власт поставља границу према сопственом народу и да затим брани политичку и привредну сарадњу два раздвојена дела. Да ли се могло тако нешто десити у Франуској, рецимо? Да постави некаква њихова луда власт санкције на Лоари и рекне: уводим санкције Аквитанији и Гаскоњи. Да ли би то француски студенти прећутали, као што су то учинили наши? Да ли би то француски интелектуалци поздравили као врхунац миротворства и остварења "грађанских" иде-

ала? Иако су се многи од њих показали као велики мондени и тзв. космополите сумњам да би њихова стерилност ишла тако далеко као што је то код нас у једном делу било.

Једини непоколебљив и одрешит став противљења овој срамоти заузимала је СРС. Једини од свих релевантних политичких фактора у Србији радикали су викали против издаје и капитуланства. Никакав организовани студентски протест није се огласио поводом овог питања. С друге стране, тек је случајношћу остваривања вероватноће његових трансформација Зоран Ђинђић неко време осуђивао овај поступак власти. Уосталом, тог страшног софисту, превртљивца и кунктатора ваља оставити онима који имају живаца да се упуштају у анализе његове тренутне патологије.

Книн је био морална залога наше исправности којом смо могли искупити све грехе почињене у времену комунистичког безумља. Четири су била могућа одговора савести јавности у Србији према догађајима на Западу Српства. Први: да се морално, материјално и личним учешћем подржи борба сународника. Други је могао подразумевати различите видове моралне подршке и душевног саосећања. Индиферентност или игноранција људи који нису дубље упознати са ситуацијом, био би трећи могући одговор. Најзад, могло је и да

се дела против свог народа, тако што би се омаловажавала његова борба и њени циљеви. Срамно је да се у народу који је некада био тако свестан себе могло појавити јавно мњење и незанемарљиве политичке странке које су за свој програм изабрале заступање управо ове четврте опције. Дували су, на крају, у исти рог на социјалистима ови самоуништавајући кланови тзв. опозиционих странака и београдских кружока. Зато је ближе рећи да се радило о потпуној игноранцији очигледне чињенице животне угрожености сународника.

Ти се студенти не побунеше када је овај режим увео санкције западном Српству. Не побунеше се када је дозвољено да падне Западна Славонија, Книнска Крајина, Лика, Банија, Кордун и знатни делови Републике Српске. Не побунеше се због очајног положаја у коме се налазе прогнаници из тих крајева "збринуте" од стране социјалиста. Када актуелна власт успоставља пријатељске односе са оном истом земљом која је те људе прогнала, не буне се они ни због тога. Али, када се једном моралном и интелектуалном нонсенсу омакне столица градоначелника, тада су приправни за четворомесечне сцене пренемагања, масовних забава, карневала и "довитљивости". Што би се рекло: кад је бал нек је маскенбал.

Александар Милетић

О ПОНАШАЊУ ВЛАСТИ КОЈА СЕБЕ НАЗИВА ДЕМОКРАТСКОМ

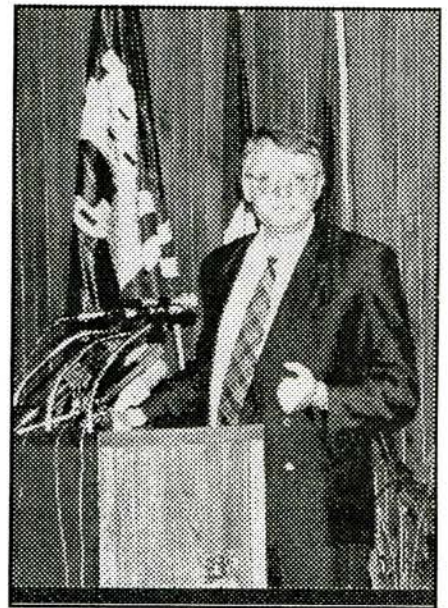
ДЕМОКРАТИЈА ПО КЛИШЕУ ГРАДОНАЧЕЛНИКА

Што се пак контролне функције тиче, суштина избора једностраначких управних одбора у овим предузећима и јесте у томе да ова власт неће контролу. Претходна је имала вишестраначке одборе па сте видели како је прошла. Што мање контроле, то боље.

На предпрошлој седници градске Скупштине, тачније 10.04.1997. одиграла се још једна демократска фарса у режији градоначелника Зорана Ђинђића, која би требало да се зове седница Скупштине града Београда. Београд, по свим својим вредностима иначе заслужује далеко бољу власт.

Како и зашто? Пре свега због тога што градска скупштина треба и мора да првенствено решава проблеме Београда и Београђана. Због тога је и конституисана. А како градоначелник и градска влада сада решавају и, све су прилике да имају намеру да и убудуће решавају проблеме, најбоље илуструје ова седница скупштине. Прве три тачке, Програм превентивне здравствене заштите у предшколским установама, Резултати систематске

контроле исхране деце и микробиолошка анализа брисева у предшколским установама и Оснивање центра (градског) за социјални рад, једноставно су скинуте са дневног реда. Кад се нека тачка скида са дневног реда, онда или материјал за ту тачку није припремљен или тачка није од неке посебне важности, тако да може саčekати и неку другу седницу на којој ће бити разматрана. Или да уопште не буде стављена на дневни ред, као безначајна, као тачка око које не треба трошити време. На основу тога што су тако једноставно скинуте, ове тачке очигледно не заслужују пажњу, пре свега градоначелника и градске владе, а онда и одборника. А и зашто би? Уосталом, стање у предшколским установама је, бар тако

Критика на коју немају одговор

мисле градски оци, идеално, деца се одлично хране, здравствени услови су идеални, по свему судећи и деца носилаца власти у Београду или су прерасла предшколске установе или не користе благодети истих због тога што их чувају неке друге особе или неке друге институције односно установе. Тамо време проводе, хране се и здравствено збрињавају нека друга деца.

Ни трећа тачка није завредила да остане у дневном реду ове скупштине. Уосталом, шта ће београђанима центар за социјални рад. То је центар у коме ће своје проблеме решавати социјални случајеви, а таквих у Београду нема. Бар не, отакад је на власти коалиција "Заједно". "Заједно" је све три тачке, онако заједно скинула са дневног реда. Стиче се утисак да су ове тачке и биле стављене на дневни ред да би биле маска следећим тачкама. Дакле њих је и требало скинути. Третило је решавати нове, далеко веће проблеме. Основни проблем коалиције, а самим тим и Београда који је требало хитно решавати, било је разрешење управних одбора у преду-

Против једностраначких управних одбора

зећима чији је оснивач Скупштина града, и устолочење нових. Уосталом, многи заслужни чланови странака из коалиције "Заједно" су у првобитној подели власти, подели фотеља, функција и ресора буквално извистили и нису добили ништа. А толико су учинили. Било кроз звиждање, било кроз лупање, било кроз организацију и једног и другог. Требало им је у знак захвалности дати бар нешто. Уколико им се не да било шта, могу сутра донети пиштаљке, звиждаљке, трубе, шерпе и лонце и пред градску скупштину, а онда би лупњава и звиждање било упућено "Поштену" новом градоначелнику, а то, признаћете, није ни мало пријатно. Уосталом, питајте Човића и претходника ових садашњих. А место у Управном одбору, или управним одборима је као створено за награду. Идеално, тако рећи. Ем се ретко састајеш, ем се не замараш решавањем проблема тих предузећа, ем капне сваког месеца петина плате илиги личног дохотка. Па петина по петина, накупи се ту поприлично петина. А кад се те петине саберу и поделе са пет, ето заслужнима платица, две, три, у зависности од тога колико су се истакли. Поштено.

Друга, врло битна чињеница је и та да у тим управним одборима има поприличан број места. Места за заслужне. Преко двеста.

Ни "Д" од демократије

И уместо да се скупштина замлађује, решавајући оне претходне три тачке, кренуло се одмах у срж проблема. У главу, што би се рекло. У распоред заслужних на заслужена места. А две основне примедбе одборника Српске радикалне странке једноставно су игнорисане. Не заслужују брата ни пажњу. Уосталом, пр-

ва се односила на законску и демократску обавезу о учешћу свих парламентарних странака у управним одборима, што би требало да има и контролни значај, док је друга била везана за стручност људи предложених у управне одборе.

Побогу људи, па ко би се морао стално држати закона "као пијан плота", како давно изјави "највећи син наших народа и народности". Ко је и рекао да ће се држати закона. Закон у том контексту није ни једном поменут за свих оних осамдесет и осам дана шетње. Тад се говорило о једном другом кршењу закона. А што се демократије тиче, демократија је брата мало недефинисан појам. Она лепо звучи кад се помене у предизборним обећањима. Ем милозвучна, ем ни на шта не обавезује. Дакле, она је за предизборна обећања а не за постизборне активности. И пожељно је да се та реч нађе у имену странке и, евентуално, у слоганима. Само толико. Име и дело не морају увек ићи заједно. Што мање, то боље. И по демократију и по дело.

Ако има контроле, биће и критике за пропусте, ако буде критике, могу чути гласачи, ако гласачи чују, неће за њих гласати, ако нико за њих не гласа изгубиће изборе, ако изгубе изборе, отићи ће са власти, ако оду са власти, неће више бити привилегија, а ако нема привилегија, шта ће им демократија. Демократију без привилегија не вреди градити. Довољно је да демократије буде у имену странке. И тачка, бар што се демократије тиче. Зато брата лепо у управне одборе само своје чланове. Они неће ни контролисати ни откривати, шта се ради у тим предузећима па самим тим ни информација неће допирати до гласача. Поготову не сме сад, кад се припрема овај закон о приватизацији. После кад се та предузећа испри-

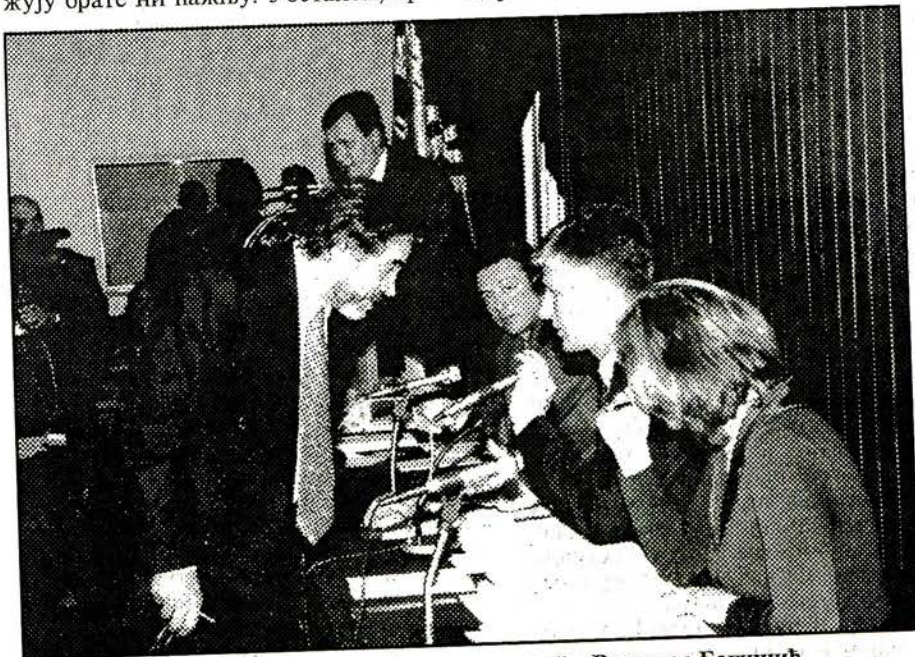
ватизују онако како су градски оци намерачили, контрола неће ни бити потребна. контролисаће они који су купили. Или покупили, свеједно. Већ ми се чини да знам и ко ће и како покупити кајмак из те работ.

А што се стручности изабраних чланова тиче, па људи моји, ко је још улазио у управни одбор да би радио. Они су тамо искључиво због оне петине личног дохотка. Или плате, свеједно. Уосталом, ни досадашњи управни одбори, они које су формирали социјалисти, нису се убијали од посла. Ни од контроле, јер да јесу, не би данас та предузећа била тамо где су. То што су били вишестраначки, лако је било социјалистима да забашуре и сакрију и евентуалне прлавштине кад су имали власт на свим нивоима и у готово свим медијима, па су могли да себи дозволе и такав луксуз. А могли су и своје заслужне људе да распореде на многа друга места, и тако их награде. Ови немају него ово мало градске власти, па морају да се сналазе. А много заслужних. Што би наш народ рекао, много деце мало јајца.

И на крају, то што радикали у Земуну имају вишестраначке управне одборе, ко им је крив. Ко је терао радикале да уважавају закон и демократију. Градоначелник и градски оци нису сигурно. Или радикали немају шта да крију у пословању предузећа, или нису схватили да се то може добро шифарити. Коалиција јесте, па према томе неће дозволити контролу свог рада. Уосталом, нису се они мрзнули оних осамдесет и осам вечери да би дозволили да их неко контролише. Једва су дочекали да наплате сва она звиждања и шетње. Поштено!

То што су две одборничке групе изашле са седнице, боље речено, напустили седницу да не би учествовале у припреми, по свој прилици тешке малверзације, и то што су у сали остали само одборници коалиције, укупно њих 42 (и словима четрдесет два), па према томе нису имали кворум за пуноважно одлучивање, кога је брига. Кворум је, уосталом, категорија коју треба под хитно укинути јер много смета у доношењу одлука. Оваквих поготову. Да је кворум на време укинут, сад градоначелник не би морао да измишља колико је одборника било у сали. И нико га не би ни питао. А какви су радикали, сигурно ће на некој од следећих седница тражити да се све одлуке донете после њиховог изласка ставе ван снаге као нелегалне и нелегитимне. Срамота. Не дају човеку да влада како је наумио. А наумио је богами!

Момир Марковић

"Што се грбо роди вријеме неисправи" – Валтазар Божић

ИСТОРИЈА СЕ ПОНАВЉА

Да су комунисти имали рецепт за отимачину и пљачку, поред свега осталог, и станова, вила, кућа и да су све те отимачине увијали у "законске" обланде и "тумачења" позитивних прописа из области становања, поготову у поратном периоду, грађанима ове земље одавно је познато. Уосталом и данас се у вилама на Дедињу налазе или првоборци те отимачине или њихови потомци.

Сличан овоме је и случај виле породице Таталовић у којој се до пре неколико година башкарио "Чувани" Радоман Божовић да би се касније у ту вилу уселио и актуелни председник владе Мирко Марјановић, који је као наредни пољопривредни произвођач наредио да се баштенско швеће ископа и на његово место посади парадјаз. Кад смо и ту чињеницу обелоданили, поменути господин је наложио да се око ограде од кованог гвожђа, која је узгред речено право уметничко дело, сазида зид од цигала, да се његове биљчице парадјаза и притке за које су исте привезане, не виде. Да иронија буде већа, рачун за поправку крова, олука и друге радове још увек, онако безобразно, уручују госпођи Таталовић, као једином наследнику и власнику ове зграде.

Ипак, тема овог чланка није комунистичка отимачина. Грађанима Србије је ово одавно познато. Циљ нам је да укажемо на једну, наизглед нову појаву, појаву која има све атрибуте па чак и сценарио горе поменути отимачине а одвија се у општинама које су под влашћу тзв. демократске оријентације. Најсвежији пример, а само у Београду их има безброј, је узурпација стана и прогон по удбашком сценарију који се одвија у улици Париској 13.

Рационализација после педесет година

Да несрећа буде већа чланови ове породице су за непуних педесет година два пута преживели исту судбину. Но кренимо редом. Негде, средином 1949. године, у циљу "рационализације стамбеног простора" у Београду и кажњавања "кулачких" и "антинародних" елемената и истовременог награђивања "заслужних" синова и кћери револуције, из виле на Дедињу се избацује породица Михајловић и са најнеопходнијим стварицама пресељава са још пет породица, које доживљавају исту или сличну судбину, у стан од 197 квадратних метара у Париској улици бр. 13. Претходни власници овог стана су или Јевреји који су завршили у логору на Сајмишту, или су и они истерани из

стана као и ови мученици који се у њихов стан усељавају. О условима становања у овом стану са толиким бројем станара не треба писати. Није важно ни то ко се уселио у вилу породице Михајловић. Сада то нема никакву важност.

Временом су се насилно уселене породице исељавале из овог стана па је и живот постајао подношљивији. На крају у овом стану остају само две породице, породица Томић Љубише и породица Михајловић Вере. У жељи да, легално и у складу са законом окупле станове и тако легализују свој статус, јер су до тада третирани као сустанари, породице Томић и Михајловић подносе захтев за физичку деобу предметног стана на две стамбене јединице.

Рачунали су људи да се, пошто је власт у општини Стари град промењена и на чело општине дошли људи из "Демократске опозиције", то ће бити и могуће и изводљиво јер се управо они у предизборној кампањи жестоко залагали за повраћај или бар надокнадно неправу одузете имовине. Челници ових странака су безброј пута под прозорима овог и многих других станова у центру и на београдским трговима узвикивали претходној власти да су лопови.

Да су предизборне паролe једно а конкретни потези, бар кад је у питању имовина, и то врло опипљива, нешто сасвим друго, ове породице су се врло брзо увериле. Убрзо, после поднетог захтева станари добијају решење којим се одбија њихов захтев, а они упућују на Јавно правобранилаштво општине. Већ тада се видело да је неко из општинске олигархије посебно бацио око на овај стамбени простор.

Стан припада јачем

Пошто у међувремену умире и Томић Љубиша, стварају се услови да општински функционери спроведу у дело отимачину коју су већ дуже време планирали. Требало је само извући из документације већ поднет захтев за физичку деобу стана и, користећи право јачега с једне и право општине да располаже становима овакве врсте, с друге стране, госпођу Михајловић, као јединог преосталог члана ове породице сместити у делић стана, а остатак, кроз формулу давања на чување општинске имовине, дати заслужном појединцу из ове странке. Уосталом, по овој формули су се многи чланови "демократске опозиције" скућили у центру Београда, првенствено у Кнез Михаиловој и њој гравитирајућим улицама.

Госпођу Веру Михајловић смештају у мањи и нефункционалнији део

стана, наравно, по опробаном комунистичком методу, што ће рећи без њеног присуства и сагласности. Трауме, које је још као дете преживела, наизглед давне и никад непоновљиве 1949. год. поновиле су се. Једина разлика је била у томе што ови садашњи нису носили кожне комесарске мантиле и кожне качкете. Суштина је остала иста. Разлике у поступку није било. И овај поступак, као и онај из 1949. год. је био против свих узанси закона, суров и са аспекта силе и власти. И овај, као и онај претходни и мирисао на сирову снагу и претње и псовке. И у овом, као и у оном случају ће се уселити "заслужни" чланови. То што је госпођа Михајловић поднела тужбу против општине, рачунајући ваљда да је закон, као грађанина ове земље штити, није имало утицаја, напротив, само је убрзало поступак.

Извесни Славко Ступић и Жељко Јеринић представљајући се као службеници одељења за комунално-стамбене послове општине Стари Град долазе у зграду, обијају врата, смештају ствари госпође Михајловић у просторије, које су јој они, онако одокативно, одредили а други, далеко већи и атрактивнији део стана затварају променом браве. То што су том приликом извршили кривично дело према чл. 62. ст. 1. и чл. 68. ст. 1. као и чл. 225. Кривичног закона Србије, није ни важно. Па ни они ни њихов лидер ниједном нису изјавили да ће се закона држати. Уосталом, и Тито је рекао да се закона не треба држати као пијан плота. Закон о управном поступку, који је такође повређен, јер је поступак био пред надлежним судом, а по коме није дозвољено, бар до окончања поступка, предузимати било какве радње, такође је грубо повређен.

Жалба, коју је госпођа Михајловић поднела против решења одељења за комуналне и грађевинске послове, у потпуности одсликава целокупну повреду више законских аката а првенствено, Закона о управном поступку, Закона о парничном поступку и као најважнијег, Закона о становању.

Уверени смо да још није све готово, да у овој земљи морају постојати закони и да се исти морају поштовати, без обзира на апетите и бандоглавошћу појединих моћника, те да ће више правосудне институције зауставити малтретирање госпође Михајловић и свих грађана који буду дошли у овакву и сличне ситуације, јер време страховладе и безвлашћа је прошло. Бар се надамо.

Момир Марковић

ОСНОВНИ ПРОГРАМСКИ ПРИНЦИПИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Национални програм

Српска радикална странка се залаже за стварање јединствене српске државе која ће обухватити све српске територије. Такође се залажемо за јединство српског народа и дефинисање јединственог српског националног програма. Ради постизања овог циља потребно је развијати националну свест и патриотизам као и чувати и неговати националну традицију.

Политички програм

Српска радикална странка се залаже за унитарну државу републиканског облика владавине. Као облик политичког режима српски радикали прихватају парламентарни систем. Највиши орган извршне власти треба да представља Влада са подршком апсолутне већине посланика. Председник Републике треба да буде репрезент грађанског, националног и овишестраначког јединства и основног интересног консензуса. Председника Републике треба да бира Парламент апсолутном већином гласова. Такође инсистирамо ка спровођењу принципа поделе власти на законодавну, извршну и судску. У српској држави морају се поштовати сва људска права, а националним мањинама гарантовати пуно поштовање свих мањинских права.

Економски програм

Српска радикална странка је заговорник концепта либералне тржишне привреде. То подразумева слободну предузимљивост предузетника на економском подручју. У Србији је данас неопходно спровести корениту приватизацију. Кроз приватизацију држава би морала да измири дуговања према грађанима по основу старе девизне штедње, зајма за препород Србије, штедње у приватним банкама и дуговања према иностранству. На овај начин држава би се решила и дугова и обавезе да одржава пропала предузећа или пословни простор. Остатак своје имовине држава би продала за готов новац путем јавне лицитације. Тиме успела да прикупи нешто средстава која би се ангажовала за покретање привредне активности и попуњавање разних фондова.

Социјални програм

У домену здравствене заштите држава би се јављала као универзални гарант када појединац није способан или нема средстава за здравствену заштиту. Средства за здравствено осигурање обезбеђивали би грађани путем добровољног осигурања. Висина зараде би се формирала слободно на тржишту рада и она би се односила на зараде у приватном сектору, док би у државној администрацији она била формирана према степену стручности и била у један према четири између најниже и највише зараде. Систем пензијског осигурања био би ка добровољној основи и вршио би се преко приватних пензионих фондова. Висина пензије би онда зависила од висине уложених средстава. Држава би из свог буџета обезбеђивала део пензије по основу радног стажа и он би био у односу један према два у зависности од дужине радног стажа. На овај начин пензије би се примале по више основа.

Културни програм

Српска радикална странка се залаже за очување и неговање културне традиције српског народа, јер она представља јединствену цивилизацијску основу на којој се формирала свест о сопственом идентитету. Сходно томе, залагаћемо се за враћање традиционалним моралним вредностима, односно православно-хришћанском систему моралних норми. Уз рационализацију финансирања културе омогућио би се продор приватне иницијативе. Такође, подржаће се и оснивање разних невладиних фондација, нових задужбина, легати и сл. Неопходно је уложити максималне организационе и финансијске напоре да се у светској јавности атрактивно и квалитетно прикажу домети српске културе.

АДРЕСЕ И ТЕРМИНИ САСТАНАКА
ОПШТИНСКИХ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

бр.	ОПШТИНСКИ ОДБОРИ	ПРЕДСЕДНИК
1.	БАРАЈЕВО; петак 18.00 зграда МЗ	ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ
2.	ВОЖДОВАЦ; 17-20 Р. Кончар 1-а; тел.437-127 састанак петак 18.00	РАДОМИР ВЕСЕЛИЋ
3.	ВРАЧАР; 17-20 Мугапова 12; тел.450-895 састанак Четвртак 20.00	ВЛАДА МРКАЉ
4.	ГРОЦКА НЕМА ПРОСТОРИЈЕ	РАЈКО БУРЂЕВИЋ
5.	ЗВЕЗДАРА; 17-20 Устаничка 194; тел.4889-043	РАДОСЛАВ ВУЧЕТИЋ
6.	ЗЕМУН; 17-20 Добановачка 6; тел.616-625 састанак Понедељак 18.00	РАТКО ПАВЛОВИЋ
7.	ЛАЗАРЕВАЦ; 07-15 19 Септембар 3 Петак у 18.00	ЗОРАН СИМИЋ
8.	НОВИ БЕОГРАД; 16-20 Париске Комуне 13; тел.601-332 састанак Понедељак 18.00	ДРАГОМИР ПАВЛОВИЋ
9.	МЛАДЕНОВАЦ; 10-15 Краља Петра 1-27; тел.8223-715 састанак Петак у 18.00	ЖИВАДИН ЛЕКИЋ
10.	ОБРЕНОВАЦ; 10-12; 16-20 Бгд.батаљона 10-а; тел.871-026 лок.612 састанак Петак 18.00	СЛАВКО НЕШКОВИЋ
11.	ПАЛИЛУЛА; 14-18 Прерадовићева 4; тел.762-444 састанак Петак 18.00	ДРАГАН ЉУБОЈЕВИЋ
12.	РАКОВИЦА; 17-20 Мишка Крањца 7; тел.594-792 састанак Понедељак 18.00	МИЛОСАВ МИЛИЧКОВИЋ
13.	САВСКИ ВЕНАЦ; 18-20 С.Марковића 79; тел.682-526 састанак Петак у 18.00	ДРАШКО МАРКОВИЋ
14.	СТАРИ ГРАД Париска 13; тел. 639-081 састанак Уторак 18.00	ГОРДАНА ВИТОМИРОВ
15.	СОПОТ састанци петком у 18.00	ФИЛИП ЖИВАНОВИЋ
16.	ЧУКАРИЦА; 17-20 Тургејева 5; тел.552-345 састанак Петак 19.00	МИОДРАГ НИКОЛИЋ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте.....

1. Име и презиме.....
2. Име родитеља.....
3. Матични број.....
4. Место становања.....
5. Адреса.....
6. Телефон.....
7. Општина.....
8. Република.....
9. Месни одбор.....
10. Школска спрема.....
11. Запослен у (назив фирме).....
12. Занимање.....

Датум учлањења

Упознат сам са Статутом СРС и
добровољно приступам у чланство СРС

Својеручни потпис

ПОВОДОМ ПРЕДСТОЈЕЋИХ ПАРЛАМЕНТАРНИХ
И ПРЕДСЕДНИЧКИХ ИЗБОРА

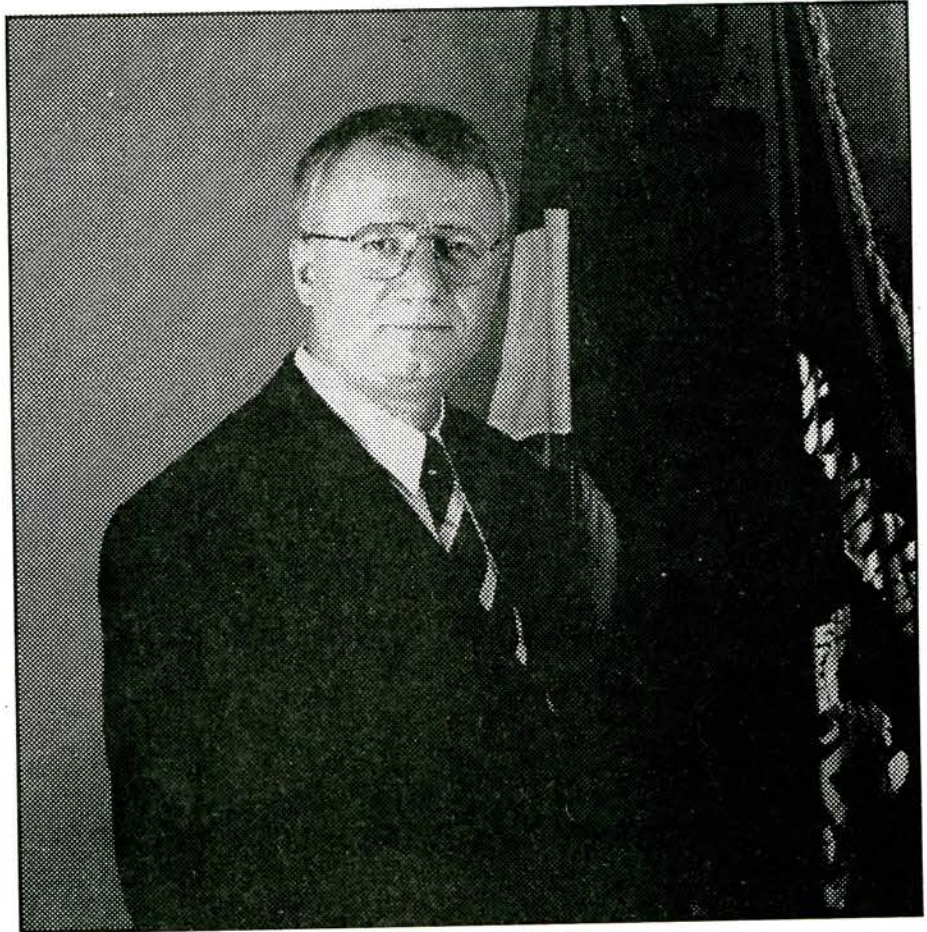
КОГА БИРАТИ

Србија, на чијем је челу др Војислав Шешељ ће привредном развоју посветити посебну пажњу јер ће и приватизација бити спроведена тако да ниједан радник не може остати без посла. То би био један од основних предуслова приватизације. Купцима производних погона би као уговорна клаузула да, било изградњом нових погона, било реструктурирањем постојећих обезбеде посао.

Избори су на прагу. Најважнији у последњих неколико година. Разлога за придавање посебне важности овим изборима је безброј и управо ће они одредити даљи пут и правац Србије. правила понашања света, Европе и окружења према Србији и нама, њеним житељима као и нас и Србије према окружењу, Европи, Свету.

Тек после ових избора до пуног изражаја ће доћи узрочно-последична веза Србије и Света, а од тога кога ћемо изабрати зависиће како ћемо разговарати, преговарати, са којих позиција ћемо наступати, колико ћемо и кога уважавати и колико ће нас и ко у Свету уважавати. Зависиће хоћемо ли заузети место које нам по географском, историјском, стратешком, културном, и свим другим аспектима припадају. Или ћемо заузети место државе - сателита, банака републике, државе поданика и слепог црева Европе.

У последњих неколико година створили су се предуслови за коначан избор правца, смера и политике Србије како на спољном, тако и на унутрашњем плану. Досадашња државна правно-политичка номенклатура могла је евентуално и правити одређене политичке грешке, грешке које су имале стравичне последице, а да истовремено потпуно не угрози и разори интегритет нације и државе. Све те грешке имале су за последицу лакше или теже рањавање српског националног бића, веће или мање обоезвређење и разарање српских националних интереса, веће или мање разбијање угледа нације и државе. И трошење српског државног кредибилитета и кредита које су генерације пре нас стварале. Предизборна кампања почиње а пропагандна машинерија се увелико захуктава. Од тога коме ће грађани Србије поклонити поверење зависиће много. Зависиће, тачније речено све. Од тога ће зависи-

Обећава само могуће

ти хоће ли Србија на главни колосек развоја или на слепи колосек и неку од ранжирних станица Европе, где ће чекати наредних неколико деценија да се односи у Европи и свету промене и да почне подела карата за нову политичку партију. Од тога ће зависити ново српско бити ил не бити. Од тога дакле, како ће и кога грађани Србије заокружити на изборима зависиће хоћемо ли и као држава и као нација бити уважавани, пошто-

вани признати и консултовани или ће наши челни људи само читати текст, унапред припремљен у некој од кухиња светских центара моћи, светске политике и светских обавештајних служби, представљајући га као наш став наше мишљење и нашу одлуку. Зато ће грађани Србије морати добро да поразмисле пре него што заокруже број испред имена политичке странке или групације или

број испред имена кандидата за председника државе.

Стање на левици

Што се тиче борбе политичких партија и политичких групација за улазак у парламент Србије, слика је прилично јасна, мада изненађења нису немогућа изненађења, али не у смислу промене политичког става већ у удруживању партија у немогуће и политички апсолутно неодрживе коалиције, или рушење старих и формирање нових, такође чудних коалиција. Ипак, без обзира на ову могућност, може се рећи да се политичка слика Србије искристалисала и да прелазак, углавном минорних странака, из групе у групу не може много утицати на њену промену.

На једној страни је тзв. лева коалиција, којој окосницу чини СПС, тачније ту постоји ова партија, нападнута од паразитских партија удружених у ЈУЛ, плус Нова Демократија. Што се тиче ЈУЛ-а, он је само променио носиоца јер су те партије, или та партија свеједно више од педесет година паразитирале и сисале политичке, а богам и друге животне сокове српском националном бићу. Појавом вишестранаčја у Србији, српско национално биће се делимично ослободило овог паразита, који је одмах прешао на ткиво конкретне партије, обзиром на чињеницу да је неспособан за самосталан живот на политичкој сцени и живеће све догледок његов носилац буде жив. Политичком смрћу носиоца угинуо би и паразит, као метиљ или пантљичара. Ту чак ни лекови не могу помоћи социјалистима. Остaje им само хируршко одстрањивање паразита. Дакле, радикалан приступ. Или угинуће. Да је и социјалистима ово јасно види се по томе што припадници ове партије причају међу собом да их је напао вирус који се зове ЈУЛУС ЈУЛУС или ЈУЛУС ВУЛГАРИС.

За разлику од овог, СПС својим соковима храни још једног паразита, још једну паразитску партију, која додуше није способна да сама живи, али лако мења домаћина. Као пијавица, крпељ или вашка. То је НОВА ДЕМОКРАТИЈА. Прикачи се једноставно за неку већу партију а у погодном тренутку пронађе другог домаћина, сочнијег, и пређе на њега. Тако је СПО-у пример у претходном периоду носилаца неколико посланичких мандата, па се окачила о СПС. Као носилац, односно домаћин угине, иначе, за разлику од ЈУЛ-а, потражити другог носиоца. И преживеће. Ако га нађе. Утицај како СПС, као носиоца, тако и његових паразита у Србији и српским земљама је стравичан и катастрофалан. На свим пољима: На националном и геополитичком пољу успели су за само неколико година да упропасте углед Србије у свету, стваран од Косова преко Карађорђа, јунака балканских и првог светског рата, до данашњих дана. Успели су да, историјски српске просторе предају историјским српским непријатељима, претходно систематски очишћене од српског становништва. Успели су да издају све националне интересе Срба преко Дрине и Дунава, а нису се само на томе зауставили. До избора ће продати и продати и Косово и Рашку, уколико их не зауставимо. Последњи чин издаје и последњи чин српске драме и трагедије одиграо се, управо ових дана у последњем слободном делу српске државе Републике Српске Крајине, коју су издали, продали и разорили. Тај део, у коме се већ спрема егзодус и геноцид над Србима, сада зову Сремско-барањска област. Од традиционално поносних Срба, од угледних домаћина и од богатих људи, створили су скитнице бескућнике, просјаке. Људе који немају ни прошлост ни будућност, ни државу ни нацију. Људе који немају право на лична документа, који немају право на личну својину, људе који немају право нигде да путују, да се иселе из пакла. Људе који немају држављанство. Створили су људе који немају никаква права. Иста судбина чека и оне Србе из Барање, источне Славоније и западног Срема. Данас, сутра, за десетак година ни тамо неће бити живих Срба. Или ће бити у затворима, или под земљом, или у Србији, где ће се потуцати, где ће бити понижавани, ниподаштавани и омаловажавани. Све док не нестану. Или док се режим не промени. Ако добри Бог да, већ на јесен.

На економском плану, од средње развијене, успели су да нас срзоају не само дно, при чему су се појединци из естаблишмента, поједине породице и поједини кланови обогатили до неслућених размера пљачкајући при том све што им падне под руку. Последњи чин пљачке Србије одиграва се управо ових дана кроз тзв. приватизацију друштвене и државне својине.

Тужна коалиција "Заједно"

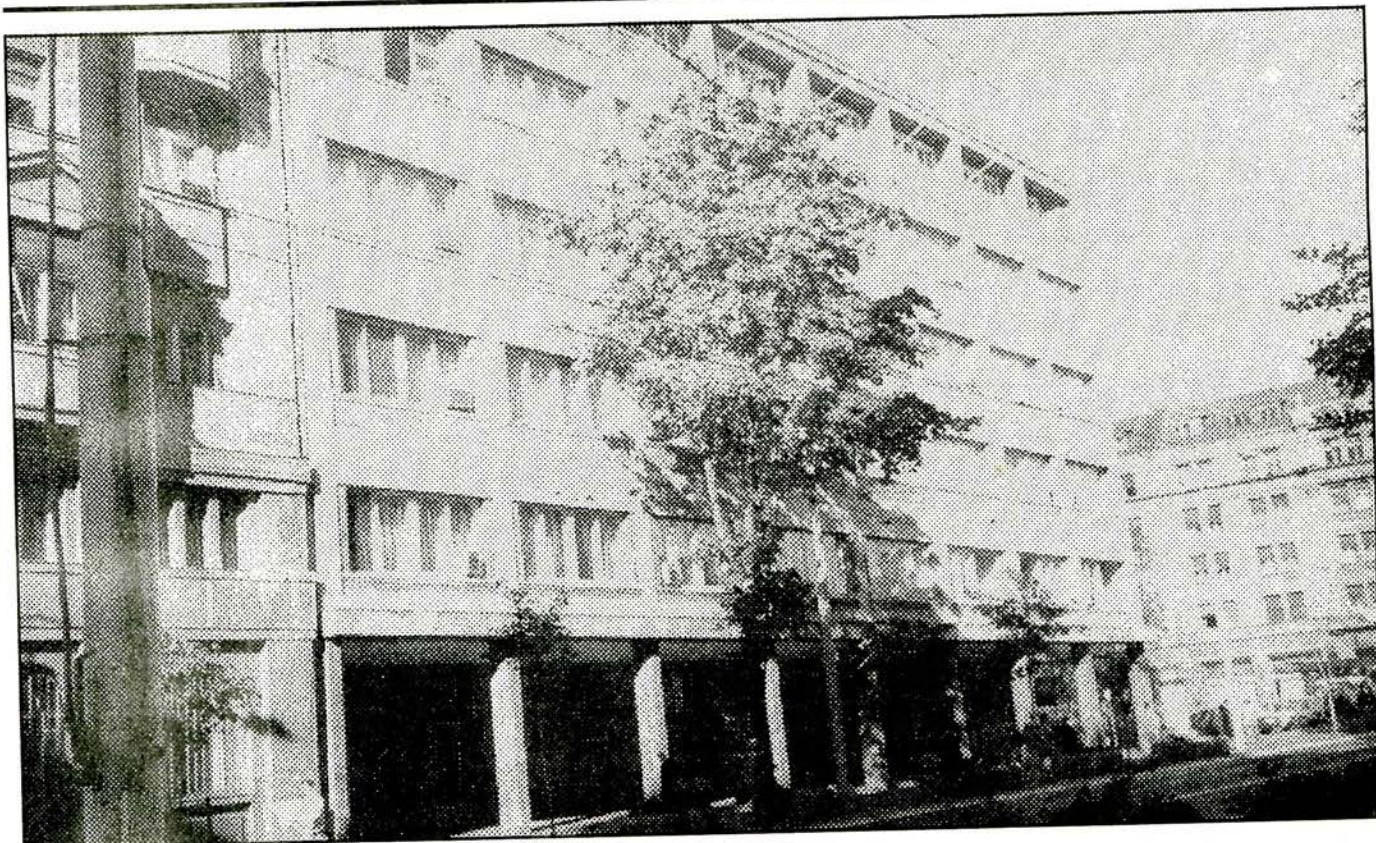
Другу могућност и други избор представља коалиција ЗАЈЕДНО. Већ је и врапцима на грани јасно да та коалиција не може да нађе ни минимум заједништва нити да постигне договор око најелементарних ствари. Нити да договорено отпоштује. На страну њихова различита политичка опредељења око неких елементарних ствари, на страну ситна унутаркоалициона препуцавања, на страну чак и то што један коалициони партнер злоупотребава другог, па

му у извршном одбору и другим скупштинским телима на превару узима места, тако да обезбеђује већину у њима и могућност опрегласавања. Основни договор о подели кључних места се не поштује. Ни оно што је на почетку потписано. А потписано је да СПО, испред коалиције да кандидата за председника државе. Сада, кад то договорено треба спроводити, Ђинђићу расту апетити и радо би да себе види на том месту. И труди се да обезбеди ту позицију, не презајући ни од подметања, лажи и превара најгоре врсте "Па све да се договоре у вези овога, све и да кандидују у складу са договореним, како да грађани Србије очекују од њих да било шта испуне, кад обећају. Уосталом, ни једно од обећања датих током оних осамдесет и осам дана шетње, нису испунили. А да и не говоримо о свим оним обећањима датим после шетњи. Обећања о аутобусима, о заустављању криминала, о решавању социјалне беде, о драстичном кресању буџета, о свему и сва чему. Испале да је она народна о обећањима и радовањима у овоме нашла своју потпуну примену. И потврду. Једино што су неки уважени чланови коалиције успели да, попут Милошевићевих Дејтонских договора, понуде Шиптарима Косово. Онако гратис, односно за подршку Ђинђићу на изборима.

Ето то и такво понашање и односе грађани Србије могу очекивати ако би Србију и управљање над њом поверили овој Коалицији. Оно што ни један аналитичар не би пропустио при анализи односа у Коалицији, а што у овом тексту помињемо тек на крају, је и паразитизам који је у њој врло присутан. Чак доминантан. И лаику је јасно да се Грађански савез ни мало не разликује од Нове демократије и сличних. Мали су бројчано, дрчни и алави, и успели су да се прикаче за бројчано и организационо способнију странку. И сишу јој углед, резултате, политички рејтинг, мандате. Као вашке или буве и крпељи.

Мада је то ипак лична ствар СПО-а, сматрамо да је крајње време да се ослободи ове вашљивости и да престане да их храни. Но кажемо то је њихова ствар, као што је њихов проблем и њихова ствар и велики коалициони партнер, Демократска странка, која је иначе у овим изборима искористила структуру СПО-а, захваљујући том "шлепању" освојила део власти, који иначе сама никад не би могла освојити.

А у Београду, за ово кратко време показало се да је власт коју је устројила коалиција "Заједно", много гора од претходне, социјалистичке и тако показали грађанима да и од најгорег има горе.

Скупштина коју ће освојити српски радикали

Зашто баш радикали

Грађанима Србије остаје могућност да стварно одлуче како ће убудуће живети. Остаје им могућност да на јесењим зборима дају свој глас јединој странци и једином кандидату за председника државе који су спремни, способни и одлучни да Србију из каљуге у коју је бачена, поврате јој име и углед и врате је на место које јој по свим узансама припада. Остаје им да дају свој глас Српској радикалној странци и њеном председнику др Војиславу Шешељу Србија, у којој би власт вршили српски радикали и Србија на чијем би чему био др Војислав Шешељ, била би:

- Демократска, зато што су демократија и демократизација односа у Србији, основни програмски и статутарни постулати Српске радикалне странке. Њих је она већ спровела или их спроводи у огледној општини Земун. Све странке које су у Земуну освојиле довољан број мандата да могу формирати одборничку групу, добиле су у згради Скупштине канцеларије са плаћеном секретарицом. Све странке добиле су просторије за свој страначки рад. Све парламентарне странке су у листу Земунске новине добиле простор од једне или две странице и ту могу без икакве цензуре писати и објављивати баш све што хоће. Ниједан чиновник из Општинске структуре није питан којој странци, нацији или ре-

лигији припада а једино мерило за напредовање или финансијско вредновање је рад и резултати рада. Сваког петка руководство општине на челу са председником прима грађане који им износе своје проблеме и ти приједи трају до јутарњих часова. Сви проблеми грађана које може решити општина, решавају се у најкраћем могућем року. То је демократија виђена очима Српских радикала.

Како данас у Земуну, тако сутра у целој Србији.

Средства која би се прикупила продајом била би усмерена на враћање унутрашњих државних дуговања (стара девизна штедња, пензијски фонд и сл.). Обавезе које је према фондовима, првенствено пензионом и према грађанима држава би решила у врло кратко време. Максималном либерализацијом и упрошћавањем процедуре за отварање погона и законском заштитом уложеног капитала створиће се услови за инвестиције и прилив капиталне, што ће отворити нове развојне правце и нова радна места ли обезбедити запосленост и егзистенцију грађана.

- Србија на чијем је челу др Војислав Шешељ биће угледна и политички одговорна јер Српска радикална странка углед и политички интерес земље и нације ставља на прво место. Враћање Србије традиционалним вредностима, пре свега патриотизму и националним интересима земље вратиће и земљу на

место које заслужује и које јој припада. Основно правило политичког понашања је да све земље преговарачи цене и респектују одлучну и одговорну државну управу, одлучног и одговорног преговарача јер уколико не поштује своје вредности и интересе, неће поштовати ни уважавати ни туђе. Све државе света траже за партнере чврсте и постојане владе, а не владе и владаре који неконтролисано погуштају и праве уступке. Заштита сопствених интереса гаранција је заштите и туђих, а у свету глобалне политике не постоји љубав и пријатељство.

Постоје само поштовање и интереси.

Србија коју предводи др Војислав Шешељ биће грађанска и национална, грађанска у смислу да ће сви грађани живети апсолутно равноправно под јединим условом да поштују устав и законе ове земље. Национална у смислу очувања трајних националних вредности изградње и заштите националних интереса и апсолутне заштите српске нације и народа на свим српским просторима. Једино са Српском радикалном странком и др Војиславом Шешељем Србија и српски народ се политички никад неће одрећи ни вековних српских територија ни било ког представника српског народа.

Србија ће једино са њим на челу постати поносна економски јака доследна и поштована како међу њеним грађанима тако и у свету.

Момир Марковић

О ОПШТИНСКОМ ОДБОРУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ РАКОВИЦЕ

СРПСКИ РАДИКАЛИ У РАКОВИЦИ

Општински одбор СРС Раковице, на чијем челу је Милосав Миличковић савезни посланик, свој рад на терену обавља преко месних одбора, организовањем трибина и других пригодних скупова. Овде је значајно истаћи да на територији свих тринаест месних заједница раковичке општине постоје организовани месни одбори СРС. Иначе једном или два пута недељно, у зависности од потребе, у просторијама месних одбора, у одређено време одборници СРС у Скупштини општине и председници месних одбора обављају разговоре са грађанима.

Општина Раковица, са око 100.000 становника, сматра се претежно радничком општином. То је и разумљиво, јер је на њеној територији смештено највише индустријских гиганта београдске привреде. Међутим, вишедесетогодишњи погрешан начин социјалистичког привређивања, али и свеукупност друштвених односа изашли су на видело са свим слабостима одмах по распаду Југославије. Делећи судбину већина народа скоро све структуре становништва Раковице западали су у тешку материјалну и социјалну беду. Стога је одмах по увођењу политичког плурализма велики број житеља ове општине, у програмским опредељењима Српске радикалне странке увидео сламку спаса и начин како да се превлада криза.

Имајући све то у виду, а у складу са Статутом и програмом своје странке, Општински одбор СРС у изборну трку прошле године ушао је са јасно дефинисаним програмским циљевима у скоро свим областима привреде, финансија, здравства и социјалне заштите, просвете, физичке културе, заштите животне средине и др. Тако већ сада постоје комплетно дефинисани програми на нивоу општине али и они који су у ингеренцији Скупштине града или Републике. У изради тих програма учествовали су компетентни стручњаци независно од страначке припадности. Разумљиво је да се ови програмски задаци дорађују и модификују примерено одговарајућим условима. Акцент се нарочито ставља на реструктурирање привреде, развоју приватног предузетништва и заштити стандарда грађана. Тако се и може разумети да је општинска организација СРС Раковице убрзо постала и сада је по броју од преко 1.500 чланова

са тенденцијом даљег увећавања, затим по структури чланства и организованости једна од најјачих општинских организација ове политичке странке на свим просторима српских земаља.

Поред сталних чланова, и сви председници месних одбора и одборници по функцију чланови су Општинског одбора. Ради боље координације рада и успешнијег обављања задатака, Општински одбор актуелизује рад у комисијама. С тим у вези, у раду комисије заступљени су скоро сви, од 31 члана Општинског одбора. Сходно томе, основана је Комисија за економска и финансијска питања, Комисија за привредна питања, Комисија за питања здравства и социјалне заштите, Комисија за праћење рада месних одбора, Комисија за борачка питања, Комисија за информисање и маркетинг, Комисија за комунално-стамбене односе, саобраћај и урбанизам, Комисија за правна питања, те Комисија за културу и спорт.

Занимљиво је истаћи да је управо у Раковици своју каријеру учествовања у законодавној власти започео и председник Српске радикалне странке и савезни посланик, др Војислав Шешел, избором за посланика у Скупштини Србије, 1991. године.

Иначе, у садашњем сазиву, у општинској скупштини српски радикали заступљени су са дванаест одборника. На челу одборничке групе је Драгослав Миличковић, који је и одборник у Скупштини града. Већ на првој, конститутивној и радној седници Скупштине општине у овом сазиву било је видљиво да је одборнички клуб СРС, не само по бројности, већ у првом реду, по својој ангажованости и квалитету дискусија, најзначајније представничко тело у структури вишестраначке скупштине. При-

мера ради, сви одборници овог одборничког клуба узели су учешћа у дискусији поткрепљеној аргументима, а неки по више пута бранећи ставове за које сматрају да су од интереса не само за странку већ и за све грађане. С тим у вези, у писменој форми поднето је 14 амандмана на Пословник о раду Скупштине општине или друга нормативна акта и упућено око двадесет одборничких питања иницираних од грађана раковичке општине.

Треба истаћи да је управо захваљујући овој истрајности и аргументима којима су располагали одборници СРС, осујећен покушај кршења нормативних аката којима је регулисана заступљеност одборника појединих странака у комисијама и радним телима Скупштине. Тиме је одборнички клуб СРС ставио до знања да неће дозволити кршење Пословника или закона па макар и по цену оштруације рада општинске скупштине.

У циљу спречавања пљачки и урупације државне својине које су резултирале енормним богаћењем појединаца, а водили све већој ерозији националне имовине и сиромаштву обичних људи, српски радикали у овој општини решени су да указују на све евентуалне противуставне или противзаконите радње или афере сличне онима које су се својевремено дешавале у ИМП-у, Југостроју и сл. а о којима је већ тада, захваљујући српским радикалима, информисана и шира јавност. У наредном периоду инсистираће се на потпуној јавности рада свих ресора и служби с циљем да Општина постане једнако доступна свим грађанима у остваривању својих права и обавеза.

Т. Поповић

БЕОГРАДСКЕ ДАХИЈЕ АЖДАЈЕ И ШТУРМФИРЕРИ

Након срамног асистирања социјалистичкој власти и издаји западних српских земаља "Заједно" је посведочила да није имала суштински другачији приступ вођењу националне политике од актуелне власти. Једина разлика је у томе да је оно што је Милошевић коначно привео крају у лето 1995. по замисли лидера "Заједно" требало да буде изведено много раније. Колико видимо ни у погледу економске политике и старања о добробити народа (онде где једни и други имају власт) нема великих разлика. Корупционашке афере, неефикасност, нестручност и злоупотребе постали су обележје владавине и иједних и других. Свака општина у Србији у којој власт има тзв. Коалиција "Заједно" представља зато само дуготрајну компромитацију идеје опозиционарства у нас.

Београд је највећи град у коме су преузели власт па су и последице њихових погрешних замисли овде најкручније и лако сагледливе. Зоран Ђинђић, политичар који се у моралном погледу посведочио као, у најмању руку, проблематична особа, а у душевном и интелектуалном адолесцентна, унео је своје "слабости" и у власт коју је образовао. Свашта се може очекивати од власти која је тако дуго и тако упорно одлагала испуњење једног од најгласније извикиваних предизборних обећања. Ради се, наравно, о укидању ванредне таксе од 3% на подручју града. Од чега ће се они устезати и чиме ће правдати поверење грађана који су гласали за њих када тако црноберзијански манипулишу и злоупотребљавају своје најкручније и најсвечаније предизборно обавезивање. Покваренлук био, покваренлук опет, па људи и не осећају да је дошло до смене власти.

Међутим, не компромитује се нова власт само у категоријама морала и принципијелности. Мноштво чисто техничких детаља и материјалних чињеница казују довољно о њеној неозбиљности, неангажованости и неразвијаности. Различити видови злоупотреба пословног простора и протекција више никога не могу изненадити. Али оно што је засигурно изненадило и узнемирило јавност била је скорашња изјава председника градске владе Спасоја Кру-

нића о поскупљењу животних трошкова Београђана. Намеран је овај човек, како сам каже, да високом наметнутих дажбина онемогући живот у нашем граду онима који то себи не могу да приуште. Читаву замисао овај многомислећи стратег затим оправдава причом о оживотворењу принципа тржишне економије. Рекао човек, и остао жив, а "оно што један луд замрси ни стотину паметнијих не могу размрсити". На несрећу народну, много тога још има што би могло да им падне на памет.

Чини се чак да је ово смишљено да уз социјалистички концепт приватизације до краја народу огади идеју тржишног привређивања и економског либерализма. А на страну то што у крајњој инстанци замисао Крунића и није материјализација тих идеја већ једноставна дискриминаторска карактеристика хајка на људе слабијег имовног стања. Да ли се тај господин замислио пред чињеницом да је претежни део наших грађана слабијих платежних могућности. Нова власт, дакле, не размишља како да олакша живот тим људима, или да им унапреди услове рада и живљења, већ има намеру да им загорча живот, али не само то, већ и да покуша да их протера из њиховог града негде другде (вероватно тамо где они нису на власти). Изгледа да у врху политичких странака тзв. Коалиције постоји озбиљно нераумевање саме суштине политичког деловања, а која је у старању за добробит народну, а не у бахатостима, вербалним импровизацијама и "довитљивостима" њихових многомислених.

Опште узев непоколебљиво је становиште СРС да су приватна иницијатива и тржишна економија једини путеви поновног уздицања нашег народа и државе. Српски се државни брод, међутим, мора опрезно примичати том циљу увек помно ослушкајући глас народни и његове могућности. Искрена забринутост људским проблемима натераће сваког народског политичара да до краја промисли сваку своју реч и сваку одлуку да њоме не би наудио коме. Српски радикали примером показују и обећавају да ће бити такви узорити домаћини, брижни пастири и пожртвовани трудбеници на кормилу Србије.

КИНКЕЛ ЈУГЕНД

ДОУЧЛАНД,
ДОУЧЛАНД,
ИБЕР
АЛЕС!!!

На послетку, објаснио бих на које сам ликове мислио у наслову овог чланка. Штурмфирер је, наравно, господин градоначелник, који више времена проводи у (за њега још увек царствујућој) Вијени и престоном Бону, неголи у месту своје власти. Када се дахија тиче, њих данас, на жалост, има на претек и на избор. У том смислу моја је погрешка што сам помислио да господина многомислећег почастим тим називом. Наиме, дахије и јањичари су у своје време волели да на својим читлцима виде што више раје. Нису били луди да терају од себе вредне земљеделце од којих су имали користи. То ни откаченим социјалистима није падало на памет. Они су се задовољавали тиме да буду само дахије и нису претеривали. Случај господина Спасоја остаје тако усамљен и измиче могућности да се упореди са неким сличним (али реалним) историјским моделима. Тако нешто ваљда никад нигде није забележено. За аждахе нећу ништа да пишем, не треба зато просипати мастило. Њих две треба само што чешће и што више пуштати на медије. А, на жалост, у задње су их време почели одвраћати од таквих наступа.

Главу горе, драги пријатељи, браћо и суграђани видећемо ми њима леђа.

Александар Милетић

ЗБОГ ЧЕГА СУ ИЗМЕЂУ ОСТАЛОГ
У БЕОГРАДУ НОШЕНЕ НЕМАЧКЕ И АМЕРИЧКЕ ЗАСТАВЕ

КРИЗА МОРАЛА ИЛИ КРИЗА МОРАЛИСТА

Српска радикална странка је у периоду предизборне кампање, за време трајања избора, а нарочито у време уличне борбе за насилно преузимање власти, остала уз народ. Својим патриотским деловањем, објективном критиком, како партије на власти, тако и понашање коалиције "Заједно". Радикали су показали да високо држе заставу српског јединства и достојанства српског народа.

Прошло је сто дана невиђеног терора над народом ове земље, а посебно над становницима главног града Београда. Дошло је време да се сумирају резултати тих догађања.

Инспирацију да ово пишем дало ми је често појављивање на екрану уваженог Министра просвете. Његово појављивање није ништа необично. Њему је то и право и дужност. Необично је што се министарство зове Министарство просвете у земљи у којој постоји само образовање, док је просвећивање потпуно занемарено.

Догађања у прошла три месеца и понашање, како вођа, тако и дела народа, показује да у овој земљи постоји надградња ума кроз образовање, док надградња духа одавно не постоји као организовани облик просвећивања многих генерација, од свршетка другог светског рата па све до данас.

У том послератном периоду настала је бирократизација просветних власти и срзавање просвете. Вршена је селекција кадрова по критеријумима морално-политичке подобности. Често су мењани наставни програми и уџбеници.

У том прошлом, послератном времену вероватно и није могло другачије, јер би сваки покушај националног освешћења био проглашен национализмом, а покретачи такве акције као националисти. Поставља се питање зашто то нисмо радили задњих година, после распада Југославије. Партија на власти је то могла - требала и морала да ради.

Времена је било мало за потпуни морални опоравак друштва, али би сам покушај био знак да се крећемо у том правцу. Да смо кренули на време, не би се догодило да улицама Београда вође коалиције "Заједно" носе туђе - непријатељске заставе, а ако би их и понели, народ не би ишао за

њима. Не би наша деца тражила посланике по улици, јер она немају права гласа. У тој шетњи су употребљавани звучни реквизити који ремете рад, ред и мир грађанству. Све је личило на покрете Афричких племена или Албанских сепаратиста. Ангажовање студената у страначке политичке борбе, позив деци да не иду у школу и свирање Српске химне, свечане песме која се свира и пева само у свечаном тренутку за српски народ, показује потпуно одсуство морала и свести о припадности цивилизованом народу, пре свега, свом народу.

Куда, како и са ким?

Нема се куд. Ми немамо резервну отаџбину и морамо да чувамо и бранимо ову нашу. Биће наша онолико колико успемо да је сачувамо од рушитеља и страних и домаћих. Морамо да обезбедимо нашој деци стабилну и демократску државу. Државу српског народа, уз пуно поштовање националних мањина.

За постизање оваквог циља потребно је добро препознавање: добрих и лоших намера, поштених и непоштених вођа, лажних и искрених обећања. Морамо да видимо колико нас вређају или поштују када нам се обраћају, од кога траже савете и са киме се друже, да ли имају сопствено мишљење или по њега иду код непријатеља наше земље и нашег народа.

Да би све те појаве препознали, потребно је хитна, морална обнова друштва. Потребна је и материјална обнова друштва, која се без моралне обнове тешко може спровести успешно и трајно.

Рекли смо да партија на власти касни на том важном задатку, за нашу државу и њен народ.

Коалиција "Заједно", пак нема интерес да покреће то питање, јер јој је много лакше да манипулише са неупућеним народом. Уосталом, она је то јасно показала за време шетње, блокирајући све нормалне животне функције Државе и грађана - од саобраћаја до потпуне друштвене непослушности. Такво неморално понашање коалиције "Заједно", показује да они нису опозиција владајућој партији, већ да су опозиција сопственом народу и његовим интересима.

Као ослонац за покретање моралне обнове друштва остају нам само националне партије. Али не било које националне партије, већ само оне које су у протеклом периоду, буне и рушења, показале високо достојанство.

Оваквим држањем Српски радикали показују пуну политичку зрелост и намећу се као реална снага која може много да учини за добробит српског народа. Да би она то могла да учини, морамо јој дати поверење на следећим изборима. Подучени догађајима у протекла три месеца, бирачи су, надам се, напоскон схватили коме треба дати поверење да нас поведе у боље сутра.

На крају, да одговоримо на питање: - Да ли је криза морала или криза моралиста? - Да би у друштву дошло до кризе морала, мора да му претходи дугогодишња криза моралиста. Криза морала се тада најочитије изражава у политичком неморалу и у криминалу. Дакле, тамо где може да се отме власт, или материјално окористи, појединац или група, на уштрб Државе и њених поштених грађана.

Обрен Цветковић

ВРЕМЕ ЈЕ НА НАШОЈ СТРАНИ

Предизборни делиријум све више остаје иза нас. Једино још нам у ушима одзвањају френетични узвици, дрека, вика, звиждаљке, трубе и таламбаси шерпи, лонаца и судова сваке врсте. Бојим се само да је и то било нешто већ виђено и још један срачунати деветомартовски "блицкриг" коалиције "Заједно" и њених наредбодаваца. Истини за вољу: власт се не осваја на улици, већ у легалним државним органима. И то нико и никада не би смео да заборави, јер је тако и у тим њиховим западним демократијама, на које се господа из "Заједно" непрестано позивају и за које се држе као пијан плота.

Симболи бешчашћа

Српском народу стране заставе, а поготово немачке, никада нису доносили ништа добро, већ само злу крв, затворе, логоре, црне барјаке и жалосне повезаче наших сестара и мајки... А сви ми запамтили смо их по стрелиштима широм Србије и гробовима, који су остајали иза њих и њихових стегоноша, свуда куд су пролазили. Зато их у рукама наших младих људи све више доживљавам и као распламтеле бакље, које би поново да нам запале наше слободно небо, само зарад фотелја такозваних душебрижника Српства и увезених демократа, али још увек са петокракама у својим срцима. Њих су прво требали да избаци из себе, па тек после да скидају оне са Градске скупштине. Овако је испало некако жалосно и

смешно: много више ни око шта, како би то Шекспир рекао да је којим чудом био жив и међу нама.

Трагикомедија испразних "шетача"

Али сва ова наша узалудна трагикомедија, ни мало наивних "шетача" београдских улица, полако се као бу меранг враћа и све се више преноси и у скупштинске фотеле коалиције "Заједно", изгледа неспособне да води праву бригу о животном стандарду људи и свакодневним проблемима Београђана. Испразна њихова кукњава је изгледа све што знају, па непрестано путују, додворавају се разним Кинкелима и продају своје душе зарад пустих пара, јер су тобоже затекли само "празне касе". Не пре зају зато да и за своје кривце окривљују све друге, само не себе: час социјалисте, а час српске радикале. Као да су увелико љубоморни и завидљиви на све оно што српски радикали тако успешно остварују у Земуну, својој држави у малом. А Шешелеве речи "у стању смо да створимо паре, макар нам ни динар не дали из градског буџета" као да погађају у само срце њихове чудовишне хидре, крилате змије са више глава, па се баве епизодним уместо правим стварима. Отуда све чешћа кршења пословника и не само пословника, а то све разједа њихове већ трошне стубове назови демократије. И хтели то они или не у пракси се њихова коалиција све више своди на обичну

диктатуру и једнопартијски систем, против кога су до јуче онако грлато и "револуционарно" демонстрирали, скоро три месеца.

Ми долазимо

Питам се само да ли ови људи не знају или неће да знају да српски радикали тек долазе и да време ради за њих. А време је одувек било неумитни судија, наклоњен радикалима. Између осталог и зато што се баве пословима које најбоље знају и умеју да раде, што се не размећу демагогијом и што никада и нигде нису прекршили основне норме и прописе живота, а камоли изигравали белосветске дипломате и делиоце правде и истине фрустрираних усиданих глава. Отуда иза њих остају: водоводи, многи решени стамбени проблеми (180 породица добило је већ у Земуну свој кров над главом), нова купалишта ("Лидо"), безброј киоска којима Земунци решавају проблем незапослености, много нових радних места, породилиште, позориште итд. - све са циљем да се грађанину живот учини лепшим, бољим и богатијим. А то више није само сан, већ и обична, наша стварност, која се полако и стрпљиво све више остварује да сутра постане ново лице наше Србије, и Велике Србије, ако радикали дођу на власт...

Сневачи нове власти

И уместо да се наш живот креће чудно, конфузно и хаотично (као у коалицији "Заједно") све више у њему преовлађује ред, рад и закон... Боримо се за државу која ће бити истински и прави сервис грађана, а не за државу ароганције слуђених демократа и за државу неодговорних службеника и корумпиране власти. Српски радикали и њихов лидер, др Војислав Шешел, једино не воле да их други "возају" и да маркетиншки и сами возе аутобусе, и не баве се циркусијадом, којој су склони у коалицији "Заједно", а коју све више разједа и црв узајамног неповерења и болесног прстижа попут онога: да ли ће кандидат за председника Републике бити господин Вук Драшковић или господин Зоран Ђинђић?

Време је на нашој страни и не треба се журити са грдњом ражња док је зец још увек у шуми...

Радислав Лазин

ИГРАЧКА

ПРОБЛЕМ "АЗБЕСТНОГ НАСЕЉА"
НИ ОВА ВЛАСТ НЕ РАЗМИШЉА ОЗБИЉНО ДА РЕШИ

АЗБЕСТ И НИЈЕ ТАКО ЛОШ

Чувено "Азбестно насеље" изграђено је пре готово три деценије као привремено решење. За то време испоставило се да је материјал од којег је насеље направљено канцероген. Становници овог насеља у много већем проценту од просечног обољевају од рака плућа, и што је најтрагичније овој болести подлежу и деца.

Од како је установљена канцерогеност овог материјала све гарнитура градске власти су обећавале решење овог проблема. Између осталих и

ова гарнитура је још док је била у опозицији давала слична обећања.

На седници Скупштине града Београда одржане 20. марта 1997. године градска власт је била у прилици да испуни обећање. Тада је одборничка група Српске радикалне странке поднела Скупштини града предлог одлуке за решење овог проблема. Међутим, скупштинска већина је одбила овај предлог, а да не би испало да баш избегавају решавање проблема, усвојила је одлуку којом је Извршни одбор Скупштине града, оба-

везан да у року од 45 дана сачини план и програм решавања овог проблема и достави га скупштини.

Овај потез може се протумачити и као одуговлачење ради заташкавања целе ствари. Али док не добијемо план и програм у коначном облику не можемо ни донети дефинитиван суд о томе.

У овом броју објављујемо текст одлуке коју је предложила одборничка група Српске радикалне странке.

Александар Ђорђевић

На основу члана 11 став 1 тачка 9 Статута града Београда ("службени лист града Београда", број 18/95 и 20/95) и члана 101 став 1 Пословника Скупштине града Београда ("службени лист града Београда", број 18/94 и 21/94) скупштина града Београда на седници одржаној у четвртак 20.03.1997. године донела је

О Д Л У К У

О расељавању корисника станова у насељу Беле Воде између улица Палисадске, Коновске и Мате Јерковића такваног "Азбестног насеља"

тачка 1

Корисници станова у насељу Беле Воде у Београду између улица Палисадске, Коновске и Мате Јерковића (14 аграда), у тав "Азбестног насеља" расељавају се у друге станове исте по структури које су користили на подручју града Београда.

тачка 2

Стамбене аграде из тачке 1 ове одлуке уклонити се рушењем које ће се извршити од стране правних и физичких лица, а на основу објављеног јавног конкурса.

тачка 3

Корисницима станова из тачке 1 ове одлуке скупштина града Београда доделиће на коришћење станове признајући грађанима сва права по основу власништва и права коришћења која су они имали на становима из тачке 1 ове одлуке.

тачка 4

Средства за реализацију ове одлуке обезбедиће скупштина града Београда из буџетских прихода.

тачка 5

За извршење ове одлуке задужује се Извршни одбор скупштине града Београда и надлежни органи управе града.

Извршни одбор скупштине града Београда обавезује се да о извршењу ове одлуке сваких 90 дана подноси извештај скупштини града Београда.

тачка 6

За праћење надзора над извршењем задатака утврђених овом одлуком скупштина града Београда образује посебну комисију, у чији састав улазе по један представник парламентарних странака скупштине града Београда.

тачка 7

Ова одлука објављује се у "Службеном листу града Београда" и ступа на снагу осмог дана од дана објављивања.

Александар Ђорђевић предлагач у
име одборничке групе

КАКО СЕ НА ЗВЕЗДАРИ
ОТИМА ПРИВАТНО ЗЕМЉИШТЕ ГРАЂАНИМА

ОТИМАЊЕ ТУЂЕ ЗЕМЉЕ

Грађани Старог Миријева обрађали су се представницима општине Звездара више пута ради доношења одлуке у вези захтева Стамбене задруге "Хидротехника" за увођење у посед ради изградње објеката К-7, К-8 и К-9 у Миријеву. СЗ "Хидротехника" није до данас реализовала изградњу додељене локације у складу са законским роковима.

Петиција грађана Месне заједнице Старо Миријево

Примери да данашњи уставни акти садрже само начелну прокламацију којом се јамчи право својине и наслеђивања у складу са уставом и законом су свакодневни. Тиме се потврђује да овом одредбом, која се односи на приватну својину, није садржан стандард да нико не може туђом вољом да буде лишен имовине.

Захтеви грађана усмерени према општини Звездара тежили су давању приоритета породичној стамбеној изградњи те измени Детаљног урбанистичког плана. Грађани Старог Миријева сматрају да нема основа да се СЗ "Хидротехника" уведе у посед до доношења новог ДУП-а.

Грађани МЗ Старо Миријево посебно траже да одборници Скупштине општине Звездара затраже од Града Београда да подржи иницијативу за промену намене земљишта приликом израде новог планског акта, обзиром да због изградње вишес-

пратних стамбених и пословних зграда за тржиште, грађани нису могли да остваре прече право градње на једној неизграђеној грађевинској парцели. Објекти К-7, К-8 и К-9 у Миријеву представљају породичне стамбене зграде са два стана, с тим што су све зграде међусобно повезане тако да се ради о колективној изградњи, за тржиште, па је зато земљиште додељено СЗ "Хидротехника" а не непосредно инвеститорима ради изградње индивидуалних породичних стамбених зграда. Покренута је иницијатива за промену ДУП-а све у циљу обезбеђења грађевинских парцела - формирање зоне породичне градње у Миријеву да би се земљиште додељивало непосредно. Напомиње се да је до данас на наведеном земљишту сваким новим планским актом мењана намена земљишта.

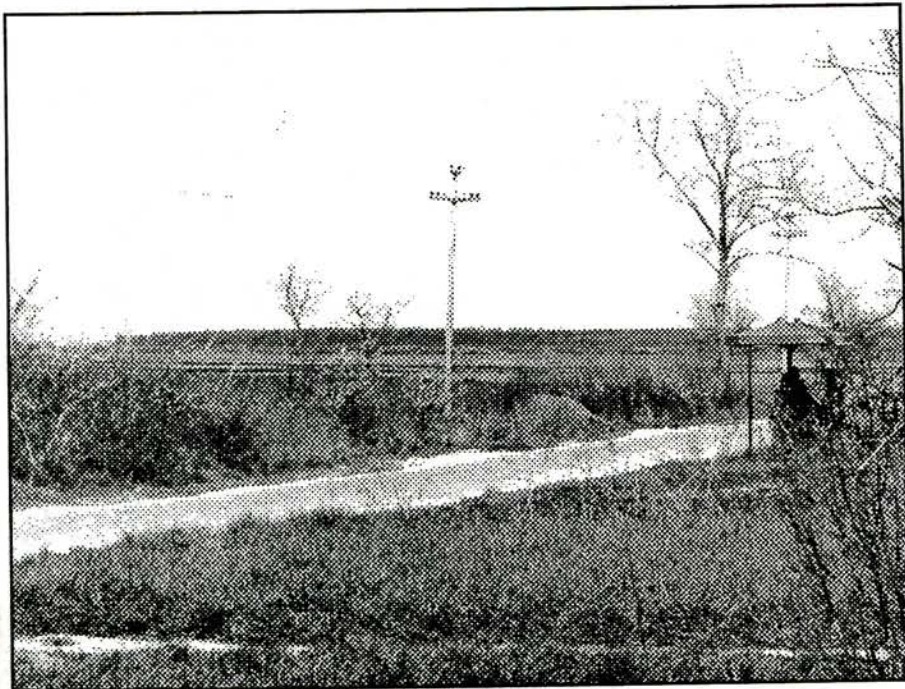
Житељи предлажу да Скупштина општине Звездара преиспита и поништи решење СО Звездара од 4.06.1990. године о додели земљишта

СЗ "Хидротехника", јер се ради о додели неуређеног земљишта које инвеститор, због лоше материјалне ситуације није реализовао, нити има намеру, већ локацију нуди трећим лицима. Грађани захтевају од председника општине Звездара да са сарадницима посети МЗ Старо Миријево, обиђе спорне локације и да се на лицу места увери да су захтеви грађана оправдани. Предлаже се, такође, да Извршни одбор општине Звездара хитно донесе одлуке по захтевима грађана тиме што СЗ "Хидротехнику" не би увела у посед ради изградње објеката на спорним локацијама до доношења новог ДУП-а насеља Миријево; затим да се промени намена земљишта на локацији која је додељена СЗ "Хидротехника" и поништи Решење СО Звездара од 4.06.1990. године.

Петицију са наведеним захтевима грађани Старог Миријева упутили су Скупштини општине Звездара 11. 03.1997. са 58 потписа становника МЗ чији су интереси угрожени.

Српска радикална странка се залаже за потпуну и апсолутну заштиту имаоца права својине, посебно приватне. Приватне својине мора бити поштована као "свето право", а уставом и законским прописима заштићена као темељни основ нашег система. Српски радикали гарантују право заштите и одбране приватног поседа и својине знатно ширим правним одредбама него што је то случај у позитивно-правном систему. Одбрана приватне својине била би дозвољена и применом самопомоћи. Са тим у вези одборници Српске радикалне странке у Скупштини општине Звездара улагаће сав могући напор да се услише захтеви грађана Старог Миријева и утицаће на Скупштину града да се донесе ДУП по коме ће бити остварени интереси житеља овог београдског насеља.

Леонард Бобисуд

У чије име се отима туђа земља

"ТАЊУТОМ" ПО АРГУМЕНТИМА

Отворено писмо академику Љубиши Ракићу

У дневном листу "Политика" од 16. марта 1997. године, поново се огласио академик г. Љубиша Ракић, потпредседник компаније ICN - Југославија са небулзним тврдњама и ноторним неистинама, потпомогнут овога пута "ауторитетом" режимске агенције "Тањут", оне исте која је 1990. године величала "посао столећа" (купопродају "Галенике" за велика обећања и мале паре.)

"Затварање погона сировог пеницилина", по ко зна који пут у сврху умирења јавности, изјављује уважени академик, "неће утицати на снабдевеност југословенског тржишта овим важним препаратом и његовим дериватима..." А да ли је баш тако, господине Ракићу?

Не тако давно, 25. јануара 1996. године, већ цитирани дневни лист "Политика" пише из пера свога новинара Љ.Максимовић: "Недостају кристални пеницилини", и то на прагу могуће епидемије менингитиса. Ви врло добро знате шта то значи, јер сте по струци лекар, господине Ракићу. У то време било је какве-такве производње пеницилина у ICN Галеници, ако то није било довољно, зашто га нисте увезли?

Уколико би се задржао садашњи погон за производњу сировог пеницилина, правдате се Ви: "ICN (Галеника) не би могла да испуни услове који су дефинисани међународним ГМП прописима у фармацеутској производњи". То је тачно, али шта сте Ви урадили по томе питању од 1990. године, када су формулисани захтеви ГМП? Ништа! Зато што сте још тада "отписали" пеницилин. У ову производњу није ништа инвестирано од инаугурације нове фирме, ако су се из године у годину нагомилавале прво тоне, па онда десетине тона нестерилног пеницилина! Чак и на велика звона најављени уговор са институтом "Михајло Пупин" ("Потписан уговор о сарадњи у производњи пеницилина", "Политика", 18. март, 1995.) о компјутеризацији производње пеницилина, био је обична "шарена лажа".

"Производња сировог пеницилина не напушта се зато што та технологија није добра", изјављујете Ви новинару "Тањуга". И не трепнувши, настављате: "Напротив, реч је о свет-

ској технологији, чију лиценцу је ICN продао Индији и Украјини".

Није моје, уважени господине академиче Ракићу, да анализирам купопродајне уговоре, а још мање да улазим у разлоге куповине или не куповине одређене технологије за производњу пеницилина. То је искључиво ствар понуђача и купца. А стара је истина: свака роба нађе свога купца. Но, што се тиче термина и појма "светска" или "врхунска" технологија, ствари стоје овако:

Врхунска технологија у свету 1979. године за производњу пеницилина, базирала се на приносима од 50.000 интернационалних јединица по милилитру, или 31,3 кг. сировог пеницилина у нефилтрираној ферментационој чорби, да би десет година касније, 1989. године износила 100.000 j/ml или 62,6 кг/м² пфс.

Технологија ICN Галенике, у последњој години рада фабрике антибиотика (1996) за производњу пеницилина, базирала се на приносима од 25.000 j/ml или 15,6 кг/м² у пфс. Ова технологија била је близу светског врха, али давне 1977. године. Ову технологију у то време понудила је финска фирма "FERMION O.Y." по врло повољним условима, заједно са комплетним инсталацијама, "Галеници", али "заљубљеник у пеницилин", господин инж. Миле Шимаговић, директор Фабрике антибиотика, одбио је ову понуду!

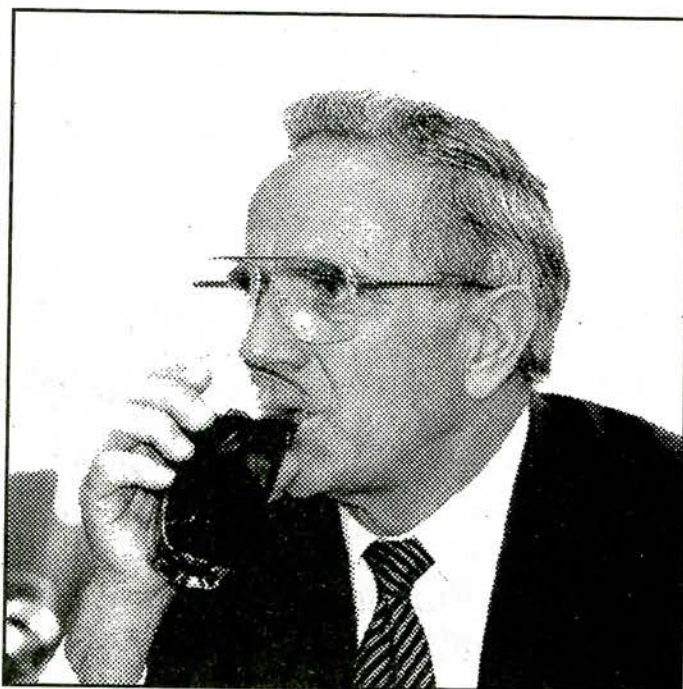
Дорађена трудом страних стручњака, технологија ICN - Југославија (Галеника) за производњу пеницилина у поменутој индијској фабрици даје принос од 30.000 j/ml у просеку, односно 18,8 кг/м² сировог пеницилина. Ове приносе у производњи пеницилина имала је у својим погони-

ма реномирана холандска и светска фирма "GIST BROKADES", пре равно 24 године. Ко не верује, нека завири у књи-гу (може и преко "INterneta"): "50 Years of Penicillin Application", History and Trends, Editors: H.Kleinkauf, H. von Doren, Printed in PUBLIC Ltd, ISBN 80-901640-0-5, Technische Universität Berlin, 1993.

После овога мога, надам се исцрпног објашњења, које разобличава све неистине које сервирасте јавности преко свих расположивих медија, слажем се у потпуности са Вашим објашњењем, датом новинару "Тањуга" да је "други разлог" гашења производње сировог пеницилина у томе, што је цена сировог пеницилина на светском тржишту, далеко нижа од домаће. Само, да ли ће стићи на време кад нам затреба, питам се, а и Вас господине Ракићу? Сетите се само, далеко било, Ирака!

П.С. Управо сам сазнао вест да су у ICN-Југославија бачили 4,500.000 боцица нестерилног пеницилина! Авај, како смо били срећни давне 1950. године када смо у "Галеници" произвели првих 2.200 боцица пеницилина. Тада су о томе писале све новине, а о овом бацању, ни једне!

Петар Боснић

Политичар из Дизниленда

У 21. ВЕК БЕЗ КАНАЛИЗАЦИЈЕ И СТРУЈЕ

Звучи невероватно али је истинито да на општини Чукарица постоје улице у централном делу Бановог брда удаљене од главне Пожешке улице око 200 м, у којима нема уличне расвете, нема асфалта, септичке јаме се из дворишта изливају по улици. Реч је о улицама: Јана Колара, Мирка Поштића, Богољуба Чукића. Наведене улице су на основу закона о планирању и уређењу простора и просторном плану СР Србије и чл. 50. и 52, затим одлуке о поступку за израду и доношење, садржају и спровођењу ДУП-ова као и одлуке о детаљном урбанистичком плану Чукарничке падине предвиђене за уређење тј. постављање канализационе мреже по основу техничке документације важећег Главног пројекта бр. 1094, ЈКП Београдски водовод и канализација, као и постављање тврдог застора, асфалта. На основу наведених планова издате су грађевинске дозволе грађанима наведених улица за подизање нових стамбених објеката и од истих наплаћене претходно комуналне таксе на име обезбеђења канализационе мреже и асфалтирања тих улица, што није урађено, а људи су се уселили у те објекте.

Наведене улице су три најстарије формиране улице на Бановом брду, а у истим је следећа ситуација: водоводна мрежа је постављена пре 70 го-

дина и дотрајала је, у улици Мирка Поштића од њеног настанка пре 100 година до данас није постављено улично осветљење, због чега је било неколико прелома руку и ногу грађана те улице због ровова насталих од кишних бујица које се у потпуном мраку тешко примећују. У све три улице се налазе густо постављени стамбени објекти око којих су веома мале дворишне површине у којима су власници ископали септичке јаме пре 50 до 70 година па су због преасићености истих ископали и нове те сада у ове три улице има 3 пута више него стамбених објеката.

Од 1991. године због непрестаног пада животног стандарда власници нису у могућности да сваког месеца празне септичке јаме јер једно прањење износи од 30-50 ДМ те пуштају да се садржаји тих јама (фекалије), изливају на улице на којима се играју њихова деца и деца из околних зграда. Због наведене ситуације је било појединачних случајева заразе, а веома велика опасност постоји од масовне заразе.

Због крајње тешких и опасних услова живљења, грађани су се од 1985.г. до данас обраћали небројено пута секретару месне заједнице Филип Кљајић Фића којој они припадају као претходном председнику општине гос. Влади Матићу и пре-

ходном градоначелнику Београда мр Небојши Човићу од којих су били љубазно примани и испраћани са обећањима да ће се њихови проблеми приоритетно решавати.

Скупштина општине Чукарица је непосредно пред општинске изборе 1993.год донела програм развоја општине по м.з. предвидевши изградњу канализационе мреже у наведеним улицама, а на основу инсистирања грађана исто упртала у програм уређења грађевинског земљишта за 1995. и 1996. год. као и достављање тог предлога градском програму уређивања грађевинског земљишта за 1996. годину, са чиме је лично упознат градоначелник мр Човић - напоменуо бих да је наведени господин делегацији грађана - чланова Удружења Стари Чукарничани непосредно пред изборе 1996. г. обећао реализацију достављених предлога, а непосредно након тога се на ТВ станици "Студио Б" појавио да обрадује грађане Београда тиме што је реновирао Андрићев венац са неколико милиона динара на који годишње дође или прође десетак грађана те је то било приоритет над реализацијом овде наведеног комуналног проблема који би финансијски коштао град 10 пута мање, с обзиром да су грађани били спремни да учествују у трошковима, о чему су лично упознали председника општине и градоначелника мр Човића.

Након свих обраћања званичним представницима власти, грађани су се обратили и Српској радикалној странци чији је општински одборник био изабран гласовима ових грађана на м.з. Фића 1993. год.

Захваљујући председнику месног одбора "Дсраги" Анђелов Милисаву и председнику општинског одбора господину Миодрагу Николићу захтеви грађана су током 1996. год. покренути у скупштини општине али нису реализовани због владајуће одборничке већине која је другачије мислила.

Ми грађани ових улица се питамо да ли нам се све ово дешава зато што нисмо гласали за кандидате представника власти и да ли је нама суђено да поумиремо од заразе с обзиром да смо и на последњим изборима гласали за представника опозиције.

Милија Булатовић

Далекo од стварности

ПРОБЛЕМИ СА "ИНФОСТАНОМ"

Обраћање житеља Малог мокрог луга

Приватизацијом стамбеног фонда и откупом станова од стране носилаца станарског права, посао Јавног комуналног предузећа свео се на наплату комуналних услуга те је самом том чињеницом његово постојање непотребно, несврсисходно и изузетно скупо. ЈКП "Инфостан" се поставља између грађана и извршилаца услуга као отуђена и монополска организација, чија решења немају алтернативу за владајући режим. За посебну причу је нерационалност у пословању овог Јавног предузећа, где претерано велика средства одлазе не на побољшање рада или досупност грађанима, већ за повећање комфора генералног директора и његових најближих сарадника.

Марта 1997. године шеснаест домаћинстава из Мокролушке улице, насеље Мали мокри луг, приговорило је на извршна решења IV општинског суда у Београду којима се налаже дужницима, житељима ове улице плаћање и оних услуга које од настанка улице нису извршаване, као и за неисправност на мерним уређајима које су извршиоци услуга били дужни да отклоне. Документа и записници које грађани поседују доказују исправност њихових тврдњи, што није могло да спречи ЈКП "Инфостан" да тужбом IV општинском суду у Београду њихове ионако "надуване" рачуне више утростручи. Неисправност водомера, неизношење кухног смећа (за шта су грађани потписали изјаву да у њиховој улици никада нису били постављени контејнери за смеће), цинизам тзв. "еко-заштите", доказују

тврђу да треба послове и услуге које су неопходне у нормалном функционисању града (одношење смећа, дезинсекција, дератизација, димничарске услуге, одржавање лифтова, инсталација...) поверити углавном приватним предузећима директно од стране грађана, корисника услуга, при чему би, поред контроле цена, грађани контролисали и квалитет пружених услуга и били у ситуацији да увек изаберу квалитетнијег и јефтинијег понуђача. Тиме би се избегло да, као у овом конкретном случају, грађани плаћају скупе и некавалитетне услуге, па и оне услуге које нису извршене.

Да ли нам је унапред позната судбина приговора грађана на тужбу ЈКП "Инфостан" и Решење IV општинског суда у Београду?

Леонард Бобисуд

Т = Ц-2 = СМ

Никада нисам сматрао, нити сам могао да помислим да ћу у својој рођеној земљи бити грађанин другог реда, али то се дешава. шта значи Т = Ц-2 = СМ сазнаћете.

Шта значи слово "Т" у азбуци знамо сви, али слово "Т" у личној карти има неко посебно значење и асоцира на нешто друго. Један мали историјат слова "Т" потиче од 1991. или 1992. год. То се односи на Српске официре и њихове породице, који су морали напустити бивше "братске државе" као што су Словенија и Хрватска.

Доласком у "мајку Србију" један бирократски апарат почео је са својим радом. Марко Марка Марковић, рођен у Србији, од мајке Српкиње, од оца Србина, уназад три колена, добија чувено слово "Т". Једно мало значење:

- у транзиту.
- на терету.

На томе се не остаје, највећи ум Југославије или Србије, госпођа Морина чувена као "црвена помоћ" (или већ некако) тим правим Србима долаје и купон "Ц-2". Одмах да јој захвалимо... Вероватно да се официри или подофицири не би негде изгубили, па ако ти треба нешто као Србину другог реда ти увек са собом носиш купон "Ц-2", ако се региструје ауто, пиштољ, уписује у школу, факул-

тет или тражи посао. Ово се односи на све поштене српске синове, њихове породице и осталу родбину која је дошла из Словеније и Хрватске. Ти храбри српски синови остали су у Хрватској да ратују, али као што то бива долази наређење - напустити први борбени ред, напустити положаје, оставити оружје Хрватима. После тога добити добре батине, од бивше браће Хрвата. Некако батине се могу и поднети али ту су убиства, сакаћење српских официра, вађење очију итд. Сад се јавља чувени купон "СМ". Сви ови купони загорчавају нормалним и поштеним људима живот. То вероватно и Бог види али за сад ћути. Вероватно и он ће једног дана да проговори, само да не буде касно.

Сваки пут кад одем у цркву, запалим свећу за мртве и живе, али и за купоне "Т", "Ц-2" и "СМ". Морам прво да се смирим, онда устанем и за ова два купона нађем негде место у дубини своје душе, али за овај трећи купон "СМ"!?... Он ме страховито мучи, непрестано размишљам о њему, а Бог ми сваки пут да снагу, сазнање и смиреност. Негде у мени говори - близу си, још мало, буди упорнији и нестаће купона "СМ".

Крнулац

МЕДАКОВИЋ III

Месна заједница "Медаковић III" постоји већ 15 година и има око 16.000 становника, а нема најосновније установе за нормално живљење. Нема осмогодишњу школу, амбуланту...

Основна школа се гради већ 6 година. За њу су два пута издвајане паре из буџета, али она је и даље незавршена. Деца из насеља се школују у Основној школи на Коњарнику. Она сваког дана путују преко моста, изложена многим опасностима.

Амбуланта, која је неопходна за свако насеље, може да се отвори у канцеларијама Месне заједнице "Медаковић III", које су идеалне за ту намену.

Улице Сињска и Мокролушка су у очајном стању. Оне су блатњаве и неосветљене, тако да су при најмањој киши неприступачне за пешаке. Идући таквим улицама, човек има осећај да је у 16. веку, али и тад су постојале светиљке и калдрма, а те две улице у Београду заборављене су од општине Вождовац и града.

Због свих ових проблема становника насеља Медаковић III, Српска радикална странка написала је петицију Скупштини општине Вождовац и Скупштини града Београда, са жељом и намером да се ови проблеми реше по хитном поступку.

Председник МО Медаковић III Ружица Несторовић

ЗАГОНЕТНА ПРИЧА ИЛИ ЧОВЕК ЗА СВА ВРЕМЕНА

Реши моћник да казни директора. Формира фирму, за инат, даде јој све послове које је до тада радила фирма о којој је реч. Остаде велика фирма без посла, остаде без пара. Градски моћник ликује, мисли казнио је директора.

Прича се догађа у великом граду. Ближе одредите ове приче је велика фирма, велика по свом значају за град. Некад градска кућа, некад кад је то граду односно његовој влади одговарало. Без ње се није могло ни рушити ни градити. Без ње се није могло ни кад се критиковало ни хвалило. Више оно прво јер су похвале биле и остале резервисане за челнике у граду.

Како је који долазио мењао је визију развоја града. Час је у "светлу будућност" требало ићи трамвајима, па аутобусима, па метроом, па железницом, па... Нова градска власт, ново превозно средство за "светлу будућност".

Али велика фирма је опстајала јер је имала стручњаке који су знали да задовоље све правце развоја града.

А онда, једног дана, у велику фирму долази директор, "морално политички подобан", кадар тадашње градске владе а и кум председника Извршног савета. А кум није дугме.

Као кум а и "подобан кадар", чини све да задовољи оне који су га поставили. Мења им станове, старе за нове, са периферије право у центар, мале за велике без доплате а на штету фирме. После градских долазе републички функционери, познати са малих екрана у доба кад је био пренос из Скупштине, како дремају или послушно дижу ручице. Шетају се ходницима дирекције синдикалци, муповци, фудбалери, глумци и остали "заслужни грађани".

Сваком директор излази у сусрет. Мења пројекте према жељама, сваки стан је другачији, сваки спрат има своје специјално решење. Муче се пројектанти и статичари а директор међу "кушима" стиче поене, који му дају ноћ да развија приватни бизнис и богати се. Развија систем богаћења за себе и своје најближе сараднике како би га подржавали и лажним папирима покривали заједничку крађу. Оде кум, председник Извршног савета, у "вечна ловишта". Дођоше други али то директору не смета, до-

био је он препоруке од задовољних његовим услугама.

Али, не лези враже, замери се једном градском моћнику. "Мало морген" што би рекао неко ко у овој причи није важан. Њему не фали ништа. Вози скупа кола (девет комада плус мотор). Чува га неколико телохранитеља дању и ноћу, на послу и код куће. Пате се радници, стручњаци без посла и без пара. Решење да га смене. Али он је спреман за сваку ситуацију. Где год се радници обрете, он је већ био тамо и потсетио шта му ко дугује. Зато га штити синдикат од непослушних радника, штити га суд, штити га Муп, штите га наоружани "жестоки момци" Које редовно плаћа: Радници немају плату, кажу им његови сарадници тако рећи "саборци у пљачки друштвене имовине: Блокиран ра-

чун! За "жестоким момке" није. Са њима се није шалити. Они раде за паре а радници за потврде у којима пише да је "задње примање било 1/2 плате за октобар 96" исплаћен јануара 97" и од тад других примања није било". Тим потврдама покушавају да код суда одложе попис и пленидбу ствари због неизмиреног дуга за "Инфостан". Једнима паре другима потврде радници су почели да се уздају у Бога или нову градску власт. А директор им поручује: Моје време је тек дошло! Питам се: Да ли је он ЧОВЕК ЗА СВА ВРЕМЕНА или се у граду ништа не мења? Биће да је и једно и друго.

Решење загонетке гласи:

Град је Београд, фирма је Завод за изградњу града Београда, директор је Слободан Костић, градски моћник Небојша Човић, фирма формирана за инат је Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда

Загонетну причу саставила загонетна М.З.

Миланка Златановић

Бивши моћник

НЕДАВНО, 16. АПРИЛА, НАШ ГЛАВНИ ГРАД
 ЈЕ НАПУНИО 1119. ГОДИНУ ПОД ИМЕНОМ БЕОГРАД

ШТА ЈЕ СВЕ ИЗДРЖАО БЕОГРАД

Београд спада међу најстарије градове Европе. Прво насеље на тлу данашњег Београда подигао је праисторијски човек изградивши каменом секиром колибу од прућа и земље, било је то пре 7.000 година. Од тада, кажу археолошке ископине, овде су долазиле и одлазиле разне племенске групе, смењивале се многе старе културе.

У историји Београда важну етапу представља стварање насеља старих келта, пре 23. века. прво градско насеље Београда приписује се келтском племену Скордиска 298. године пре Христа, када је добио име Сингидунум (на келтском Синга - племе које је тада живело у Банату, Дунум - утврђење). Сингидунум је у римско доба стекао велику важност као седиште војних јединица - легија римске провинције Горње Мезије (данашња Србија). У току 1. века пре Христа Римљани су организовали неколико војних похода у ове крајеве, а неки од њих су стизали све до Дунава. Поход Марка Лиција Краса, 29. до 28. године пре Христа, имао је трајније последице, јер се Римска империја тада први пут учврстила на десној обали Дунава.

Касније је у Београду стално боравила IV Флавијева легија. Тако је Сингидунум више од 400 година био стално римско насеље и логор војних јединица. Пропању Римске империје Сингидунум пролази кроз бурну историју наизменичних освајања. Тако су га 378. године опустошили Гепиди, затим Сармати и Готи, а 441. Хуни под својим вођом Атилом. Обновљен је крајем V и почетком VI века, нарочито у време византијског цара Јустинијана. Ава-

ри га освајају 584. године, али су га Византинци повратили и поново изгубили после смрти њиховог цара Маврикија 602. године.

Рани трагови Словена у Београду су веома ретки, иако знамо да су Словени још од VI века почели да се насељавају јужно од Саве и Дунава, а масовно у VII веку. О судбини Београда до почетка ИО века мало се зна. Од 829. године у рукама је бугарског кана Омортага. Већ од тог доба позната су прва словенска насеља у западном подграђу и на Београдској тврђави.

Први помен Сингидунума под именом Београд уписаним изворима датира од 16. априла 878. године у писму папе Јована VIII бугарском кнезу Борису Михајлу.

У овом писму врховни поглавар римокатоличке цркве обавештава кнеза Бориса да је смењен незаконито постављен београдски епископ Сергеј, пореклом Словен. То значи да је већ тада, када су Београдом владали бугари, већи део града био настањен Словенима. У знаку четири јединице Београд је 1989. године прославио 1111 година од времена када је написан најстарији документ у коме се помиње његово данашње име. Тај документ се налази у Ватиканској архиви, а за овај јубилеј био је представљен у Скупштини града Београда.

Већ 885. године, у Житију Св. Климента Охридског, Београд се спомиње као велики град на Дунаву. Словенско име града прихватили су и сви околни народи преводећи га на своје језике.

У периоду од X до краја XII века Београд се наизменично налази у поседу Мађара, Византије, Бугара и

поново Мађара. Године 1284. Београд постаје српски у време владавине краља Драгутина Немањића (сремски краљ).

После Драгутинове смрти Београд 1316. године поново запоседају Мађари, да би 1403. поново постао српски као престоница деспота Стефана Лазаревића, у чије време Београд доживљава процват. Његов наследник деспот Ђурађ Бранковић је према уговору из Тате морао да 1427. године врати Београд Мађарима. Током друге половине XV века Београд су више пута опседали Турци, а најжешћа опсада је била јула 1456. У ЈОВИ веку Турци почињу константне нападе на област Београда и 29. августа 1521. га коначно заузимају.

Под турском влашћу Београд је остао све до 1688. када га у току Великог Бечког рата заузимају Аустријанци. Али, већ 1691. у свом контрападу Београд заузимају Турци.

У току XVIII века Београд два пута заузимају Аустријанци. Први пут у периоду од 1717. до 1739., када је посебна пажња посвећена Београдској тврђави, која је том приликом обновљена под надзором Николе Доската де Мореза који је на њеним зидинама и погубљен. Други пут Београд заузимају Аустријанци у рату 1789-1790.

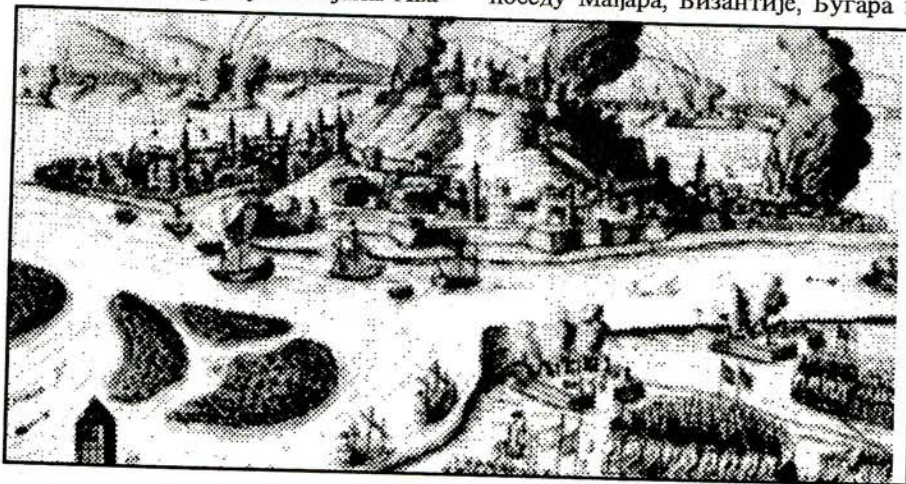
После више од два и по века турске владавине, Београд заузимају 1806. српски устаници и у њиховим рукама град остаје све до пропасти Првог српског устанка 1813. године. Београд се коначно ослободио турске власти 1867. када је турски заповедник града свечано предао кључеве кнезу Михајлу Обреновићу.

Београд се још два пута нашао под окупацијом туђина; од 1915. до 1918. године под Аустроугарском, а од 1941. до 1944. године под немачкој окупацијом.

Коначно ослобођење Београд је доживео 20. X 1944. године када су у град ушле партизанске комунистичке јединице под командом генерала Пеке Дапчевића и Совјетске јединице под командом генерала Владимира Ивановича Жданова.

Београдска тврђава, одакле је почео развој Београда и која је издржала многа пустошења, опсаде и ратове као и зуб времена данас полако пропада услед немарности грађана, а пре свега надлежних органа.

Ђуро Ђурић

**ИЗДАВАЧКИ ПОДУХВАТ ВЕКА
НАЈВЕЋИ РЕДОВНИ БРОЈ НЕКОГ ЧАСОПИСА
ИКАДА ОБЈАВЉЕН У СВЕТУ**

100. БРОЈ НОВИНА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

**ЛИСТ СА НАЈДУЖОМ ТРАДИЦИЈОМ У СРПСКОМ
НОВИНАРСТВУ**

**И ТАДА
КАО И ДАНАС,
ВИШЕ ОД ЈЕДНОГ ВЕКА,
ВЕЛИКА СРБИЈА
ОСТАЈЕ**

**НОВИНА МОРА
ЦЕНЗОРА**

**РЕПРИНТ СВИХ БРОЈЕВА
од 1888. до 1903. године**

Књига је обима 1512 страна великог формата штампана је у тврдом повезу са златотиском. Може се купити у седишту Српске радикалне странке, Француска 31, Београд. Све информације на телефон: 011/625-231. Цена једног примерка је 500 динара. За веће наруџбине одобрава се попуст по договору.